

SISTA MÄNNISKAN PÅ MARS

Henrik Hall

Del 3. Nystart

2021-07-01

Snacka om kalldusch. Att rullgardinen drogs ner är bara förnamnet. Känns som att hela jädra järnridån har landat rätt på mitt huvud och håller mig fast som i ett skruvstäd. Jag förstod att jag kanske inte skulle hamna i topp själv i en världsomspännande omröstning, men att vårt team hamnar näst sist av de åtta hela teamen som är kvar, det är ju bara löjligt. Har inte folk sett vad vi har gjort? Fattar de inte vad som krävs på en Mars-resa? Visst, konkurrensen är knivskarp och jag ska inte prata skit om de andra, men näst sist... Och med vilken marginal sen! 232 miljoner röster till vinnarna, 700.000 till oss. Det där med folkrika nationer slog igenom med dunder och brak: en kines, en indier, en brasilianare och givetvis en amerikan (en mormon till på köpet) i vinnarlaget. Man börjar undra om de satte ihop det teamet med flit, för att de skulle få maximalt stöd. Och maximalt med pengar från TV och merchandise. Påminner om den tiden när Tyskland inte kunde spela hockey, men alltid skulle vara med i VM ändå, eftersom det var där TV-pengarna fanns!

Även om projektet rullar på och alla team skjuts upp, vilket är långt ifrån säkert, får vi vänta till 2034 innan det blir vår tur. Och det förutsätter att vartannat-årstempot kan hållas, vilket i sig känns osannolikt. Fan, jag är nästan femtio vid det laget och jag är ändå klart yngst i teamet. Inte skickar de väl upp ett gäng gamla gubbar och tanter på ett så krävande uppdrag? Det är kört, tvärkört!

Det värsta är att ledningen vägrar att göra minsta lilla justering av resultatet. "Folket har talat, folket har rätt!" Fegisar! Ska inte kompetens och talang ha någon betydelse alls? Vad har alla tester och tävlingar haft för betydelse egentligen? Det så kallade folket begriper väl inte psykologi? När det kommer till kritan har det här varit en tävling i att skriva Twitter-inlägg och ta Instagram-bilder. Den som deltagit i flest talkshower med flest tittare vinner! Skit samma om du dör på vägen till Mars, då blir du bara en ännu större hjälte, eftersom fler kommer att sörja dig. Fy fan!

2021-07-02

Vaknade vid 12 med Jordens baksmälla. Varför måste jag halka tillbaks i gamla destruktiva vanor och försöka supa bort allt dåligt? 58 meddelanden på mobilsvaret, jag vågar inte kolla hur många som försökt nå mig på alla andra kanaler. Jag var på väg att radera allt när jag såg ett missat samtal från Luisa. Såvitt jag visste var hon hos sin moster i Valencia, annars hade jag inte vågat ringa direkt, på grund av tidsskillnaden. Skönt att få prata med en vettig människa. Tydligt var inte jag den enda som hade reagerat. Luisa var mest arg för att vi inte hade fått veta resultatet före pressen, men jag påminde henne om att just det hade vi vetat hela tiden. Om en vet, vet hela världen. Andra förde tydligen en debatt om varför resultatet borde ogiltigförklaras och omröstningen göras om. Att de bara orkar. Ledningen har tydligen beordrat oss att komma tillbaka till basen en vecka tidigare än planerat för att de ska få diskutera situationen med oss alla på en gång. Några funderar tydligen på att bojkotta mötet av principiella skäl och Luisa ville veta hur jag ska göra. Jag hade förstås inget färdigt svar och inte kunde jag tänka klart heller i mitt tillstånd. Jag känner att jag helst vill skita i allt, men när Luisa sa att hon tycker det vore fel att sätta igång en konflikt som media kunde snappa upp och gotta sig åt och att hon därför ska åka, lovade jag att också komma dit och att stödja henne. Bättre ta en rejäl strid internt och komma ut sams inför världen, än att riskera hela projektet på grund av löpsedelskonflikter. Men det svider, det gör det. Det går ett supertidigt flyg från Skavsta till Prag i morgon. Hinner nog precis nyktra till innan dess.

2021-07-05

Det var helt meningslöst och värdelöst att åka ner. När vi hade förväntat oss ett försoningsmöte, hade ledningen laddat för ett förmaningsmöte. Det fanns inget att diskutera, vi som var missnöjda var inte värdiga att vara bosättare. En riktig lagspelare stöttar sina kamrater som blivit uttagna och tar nya tag för chansen att själv bli uttagen senare. Vi ska ju skicka upp fyra personer vartannat år så om 20 år är vi alla på Mars, men inte de som bråkar och förstör, de kan stanna hemma. Vid slutet av mötet kom det fram ett kontrakt av samma typ som vi skrev på vid början av utbildningen, men denna gång skulle vi bara godkänna resultatet av omröstningen och lova att arbeta vidare i positiv anda för projektet. De som skrev under fick behålla sin lön på obestämd tid, men behöver inte tjänstgöra om de inte tillhör något av de tre team som fått flest röster. De som vägrade, skulle bli avskedade på grund av samarbetssvårigheter. Vi insåg alla vad PR-avdelningen, den enda någorlunda intakta enheten i organisationen, skulle göra med den som blev utkastad och inte längre hade tillgång till projektets alla plattformar för att ge sin version av storyn. Vi skrev på. Några stannade kvar för att diskutera vad de kunde jobba med i organisationen, nu när de inte längre var aktiva bosättare. Jag gick direkt till mitt skåp, rafsade ihop mina få personliga tillhörigheter, slängde alla lånade böcker på sängen och tog en taxi till tågstationen. Sista tåget till Prag hade gått, men det gick en buss till Wien och den tog jag. Aldrig i livet att jag sover en natt till på det där skitstället!

2021-07-10

Tomheten är öronbedövande. Jag känner mig som en devalverad valuta efter hyperinflation. Jag har trillat ner i ett bottenlöst hål som snurrar runt omkring mig medan jag faller allt snabbare. Det här skulle ha varit min stora sommar av triumf! Nästa år skulle jag ha varit på väg till mina drömmars mål och den sista tiden till dess skulle bara varit ren defilering. Plan B är för losers, jag ska till Mars, så är det bara. Så sa jag visst, i alla fall stod det så i en massa nättisar. Känns fruktansvärt naivt idag, men hur förbereder man sig egentligen för att det som man har gett sitt allt för i sex år ska ryckas undan som en godisbit från ett olydigt barn med sinnessjuka föräldrar? Hur kan man göra sitt bästa om man går och funderar på vad man ska göra när man förlorat? Hade det varit en svensk projektledning hade vi nu suttit som bäst med krisgrupper och psykologer och gulle-gullat och ältat hur vi mår. Det här är den riktiga världen, här åker man ut med huvudet före. Jag är inte helt säker på att det är sämre. Just nu vill jag inte prata med en käft, jag vill inte se en människa. Det här har varit mitt projekt, ett projekt som jag har förlorat, det här är min sorg, det är hos mig det ska göra ont, andra har inte med det att göra.

2021-07-15

Den ena dagen är inte den andra lik. Idag är jag bara förbannad. Så jävla, fruktansvärt skitförbannad så jag kommer att strypa den första människa som kommer i min åsyn. Jag är förbannad på mig själv, på de andra bosättarna, på projektledningen, på media, på statsministern, på mamma, på alla människor. Jag vet inte riktigt vad jag är förbannad på och varför, men det spelar ingen roll. Förbannad är jag. Igår hade jag bara ångest. Bottenlös, nattsvart ångest. Jag ältade mitt liv och ångrade vartenda beslut jag fattat, medvetet eller omedvetet. Jag såg ingen utväg någon stans och hade jag haft en pillerburk hade jag tömt den i ett drag. Sex år åt helvete, sex år då jag kunde ha blivit något, byggt något, lärt mig något av värde. Sex år då livet har gått.

2021-07-18

Lefte kom förbi idag med sina tvillingar. Han hade hört att jag var hemma och försökt ringa, men jag har ju nästan glömt hur man sätter på telefonen. Det är svårt att vara arg, ledsen, sur, ha ångest eller något annat negativt när man har två solstrålar hemma som springer runt och river ner pennor och böcker och blomkrukor på golvet. Vi gick ut till lekplatsen nära mitt hus så ungarna fick rasa av sig. Barn är fantastiska egentligen. Var man än sätter dem, hittar de ett äventyr. Allt är spännande, inget är någonsin tråkigt. När en lek tar slut, börjar nästa genast. Slår de sig och börjar gråta är det över på två sekunder bara man blåser på det onda. Varför slutar vi vara barn? Varför glömmet vi bort de fantastiska egenskaper vi har när vi är små?

Lefte sa inte så mycket, inte jag heller. Det var helt perfekt! Prat hade bara förstört känslan av stöd och förståelse. Trots allt jag gjort och inte gjort fanns han där, en av de få. Det hade varit så lätt att bli avundsjuk på honom, på hans perfekta äktenskap och på att det var han som fått två solstrålar och inte jag. Men man blir inte avundsjuk på någon som är så ödmjuk, så generös, så förlåtande och som alltid ställt upp helhjärtat.

2021-07-25

Idag kunde jag för första gången sätta mig ner och samla tankarna nog för att verkligen granska min situation. För första gången på över sex år är jag helt och hållet ledig. Inget jobb att gå till, inga resor att göra, inga tider att passa. Kan det förklara min häftiga reaktion, att jag var utarbetad? Behöver jag en rejäl latmanssemester? Tids nog borde jag väl försöka hitta någon sysselsättning igen, men det brådskar verkligen inte. Jag har sparat det mesta av min lön under sex år, inte för att jag velat, utan bara för att det inte funnits något som jag velat spendera den på och ingen ledig tid att spendera den heller. Jag är väl kanske inte ekonomiskt oberoende för resten av livet, men under överskådlig tid lär jag få svårt att tömma alla mina bankkonton med de vanor och nöjen jag inte har. Och tills vidare ska ju lönen fortsätta komma, om jag inte gör något dumt. Det ska inte bli så svårt, faktum är att jag inte ska göra något alls! Det har blivit min chans i livet att verkligen inte göra ett vittnen - hur många drömmer inte om det? Det första jag inte ska göra är att sitta kvar isolerad i den här lilla lägenheten. Solen skiner visst utanför fönstret, kanske läge för en cykeltur till slussarna?

2021-08-02

Corren ringde mig igen. De har varit envetna. Alla andra medier verkar ha gett upp vid det här laget, men de vill absolut ha en intervju. Eller också är det nyhetstorka. Jag testade deras beslutsamhet genom att kräva att de skulle skänka 10000kr till Amnesty i mitt namn. De tackade ja direkt, under förutsättning att de får en exklusiv intervju, som de kan sälja vidare. Undrar om jag hade kunnat begära mer? Ska ändå bli skönt att få göra ett slags bokslut och ge min version, vilken den nu är. Uppenbarligen vill någon höra den, så varför inte.

2021-08-03

Idag blev jag intervjuad och i morgon kommer artikeln i tidningen. Det gick inte alls så smärtfritt som jag hade trott. Flera gånger kände jag tårarna komma krypande och någon gång bubblade ilskan upp inom mig. Jag tror jag lyckades ge hyfsat politiskt korrekta svar, men jag var snubblande nära gränsen några gånger. Jag gick därifrån med en klump i magen, nästan som för en månad sedan när jag fick beskedet. Jag har uppenbarligen inte kommit över det här. Undrar hur lång tid det kommer att ta?

2021-08-04

Idag ringde alla de andra hyenorerna och ville ha uttalanden med anledning av artikeln i Corren. Gudomligt skönt att kunna hänvisa till att jag gett Corren en exklusiv intervju och därför inte fick säga något.

2021-08-15

Nu verkar lugnet ha lagt sig igen. Dags att återigen försöka inleda plan "gör ingenting".

2021-09-04

Det är absolut fascinerande hur mycket man kan gå ner i varv bara genom att inte göra någonting. Dagarna går även utan att det finns några planer, möten, måsten, aktiviteter. Jag var rädd för att tiden skulle gå långsamt, men den tickar på som vanligt. Varje moment tar lite längre tid än vanligt och pauserna mellan momenten är lite längre än annars och vips har ännu en dag gått. Jag är faktiskt någon stans tacksam för att jag får uppleva det här.

2021-09-12

Helt plötsligt rivs alltihop upp igen. Allt lappande och lagande av min själ som jag har ägnat den senaste tiden åt. Luisa ringde mig och ville höra hur jag mårde. Hon funderade på att komma upp och hälsa på mig i Sverige och undrade om jag ville ha besök. Jag fick nästan panik. Det var jättekul att höra hennes röst igen och jag vill egentligen gärna träffa henne, men samtidigt blir jag påmind om Mars-projektet och alla negativa tankar kommer tillbaka. Jag klarar det bara inte. Ska jag träffa henne bara för att vi ska få gråta tillsammans?

2021-09-18

Det blev en kompromiss, en dålig sådan. Jag ville gärna uppleva den sunkiga färjan mellan Rødby och Puttgarden, med sin flottiga schnitzel med pommes och sina överlastade ölturister, kanske för sista gången innan tunneln är klar, så jag föreslog Luisa att vi skulle träffas i Hamburg. Det passade henne bra eftersom det går direkttåg dit från Bratislava, sa hon. Redan där borde jag ha anat ugglor i mossen, eftersom jag vet att hon behöver byta minst två gånger och att hon aldrig i livet skulle sätta sig på ett tåg som tar längre tid än en timme. När vi träffades berättade hon att hon hade deppat en vecka, men sedan insett att hon inte ville leva utan Mars-projektet, hellre då spela andrafiolen men ändå få vara med i gänget. Hon hade fått en position som medicinsk sparringpartner, med uppgift att testa och uppdatera medicin-kunskaperna hos de tre första teamen. Vilket slöseri med en medicine doktor specialiserad på hjärtkirurgi, tänkte jag, men sa inget. Hon frågade hur jag hade det och vad jag gjorde, men jag tror att hon framför allt var intresserad av att locka tillbaka mig. För sin egen skull eller var hon utsänd av projektledningen? Ingen aning. Hon pratade mycket om hur många som hade hoppat av, hur de hade återupptagit sina civila karriärer och inte skulle komma tillbaka. Hon påminde om hur roligt vi hade haft i vårt team och hur bra vi hade arbetat tillsammans. Om bara jag och Elisabeth kom tillbaka, skulle vårt team vara intakt igen, det enda efter de tre officiella. Hon sa det inte rakt ut, men hon verkade vilja få mig att tro på att vi skulle kunna bli uppskjutna 2028. Som om det skulle finnas några pengar kvar till fler uppskjutningar då!

Jag lämnade Hamburg ännu mer genombesviken och lovade mig själv än en gång att aldrig mer sätta min fot i Bratislava. Att projektet var dött för mig visste jag redan tidigare. Nu hade jag dessutom förlorat en god vän.

2021-10-06

Även om pengar inte är något problem, börjar jag bli less på att klättra på väggarna. Jag har försökt ringa runt till några gamla kunder de senaste dagarna, vilket sannerligen inte har varit någon succé. Alla mina gamla kontakter har givetvis gått vidare till nya spännande jobb och ingen vet var dessa personer finns idag (ibland är det nog sant, ibland vill de bara inte erkänna att en konkurrent har sugit upp deras största talanger). Om LinkedIn fortfarande hade funnits kvar, hade jag kunnat spåra mina gamla affärspolare den vägen, men de har väl slutat helt med sociala medier, som så många andra som inte behöver marknadsföra sig till en bred publik.

De flesta jag pratar med lyssnar artigt när jag erbjuder mina tjänster, men ingen lyckas dölja det faktum att de är måttligt imponerade av att jag jobbade för deras koncern för hela åtta år sedan, om det ens är samma företag nu som då. När jag berättar om alla spännande projekt jag deltog i på den tiden, kontrar de med frågor kring neuro-programmering, nano-reläer och intuitiva sekvenser och jag är fullständigt på läktaren. HTML och Java verkar vara förpassat till museer, tillsammans med traditionella hemsidor med bara texter och bilder. Jag förbannar mig själv för att jag inte ens försökte hålla mig uppdaterad inom mitt gamla yrke under tiden i Mars-skolan. Att jag så fullt och fast räknade med den slutgiltiga resan att jag inte trodde det skulle behövas minsta lilla alternativ. Samtidigt inser jag någon stans det orimliga att jag skulle hunnit hålla mig à jour med en bransch som förnyas så erbarmligt snabbt som IT, samtidigt som jag var upptagen med studier, tester, PR-turnéer och bloggande minst tolv timmar om dagen, sju dagar i veckan. Snart återstår väl bara det som ledningen så käckt rekommenderade när de sa farväl till oss: bli politiker. När allt kommer omkring har jag ju fått världens bästa utbildning när det gäller att sälja in omöjliga projekt till flest möjliga människor!

2021-10-20

Lika bra att se sanningen i vitögat: jag måste göra klar min utbildning. Det är det enda logiska. Plocka upp bitarna av mitt liv så som det såg ut innan jag åkte till Amsterdam och se till att allt däremellan bara var en enda lång parentes. I natt tar jag återigen tåget till Östersund och hoppar in i utbildningen där jag avbröt den. Nya klasskompisar, kanske nya lärare, men samma utbildning. Man måste slutföra det man har påbörjat. Värst blir det att träffa Åsa, men det måste göras det också. Jag får inte frid i själen innan jag har slutit fred med henne. Kanske, kanske är inte allt hopp ute. Kanske kan vi plocka upp även de bitarna. Bara hon vill träffa mig.

2021-10-30

Ännu ett bakslag. Man kan verkligen inte bara promenera in så där utan vidare och hoppa in i en utbildning man lämnade för sex år sedan. Programmet heter något annat, kurser har bytts ut, alla kursplaner har gjorts om, moment som var viktiga då är inte kvar längre och allt möjligt nytt har tillkommit. Av de 100 poäng jag lyckades skrapa ihop på den tiden, kom studievägledningen fram till att bara högst 30 fortfarande är relevanta. De kurser som går det närmaste halvåret har jag inte förkunskaper nog för att få gå. Eventuellt skulle de kunna ordna så att jag kunde få hoppa in i årskurs två av utbildningen till hösten, men de behövde kolla upp det. Var jag intresserad av det? Jag gick därifrån med tunga steg utan att ge något riktigt svar.

Jag provade på måfå att ringa några av de få nummer jag har kvar från den tiden. De som svarade hade flyttat från stan, men mindes mig, åtminstone efter ett tag.

Det tyngsta uppdraget förträngde jag givetvis till sist och blev då brutalt påmind om att Åsa hade bytt mobilnummer redan när vårt förhållande sprack. Jag kollade Google Phone, men hon fanns inte där. Hur skulle jag hitta henne? Vem av dem jag fortfarande känner, har kontakt med henne idag? Jag bet i det sura äpplet och ringde hem till hennes föräldrar. Pappa svarade, lika glad som vanligt, men kanske en aning förvånad. Innan jag hann börja höra mig för om Åsa, frågade han var jag var, bad mig vänta och sa att han var på väg innan han tvärt la på telefonen. Det blev en väldigt informativ, men också mänsklig och innerlig fika. Jag fick en känsla av att han hade velat göra ett avslut med mig, men hindrats av sin dotter. Åsa hade avslutat sin utbildning enligt plan och gift sig med en dirigent på Norrlandsoperan, som hon träffat när han gästspelade i Östersund. Hon hade flyttat med honom till Umeå, där hon fått jobb som ekonom på Landstinget. Förra året gifte de sig, hon tog hans namn, och i somras kom deras första barn, en flicka. Åsas pappa var inte säker på att det vore en bra idé att jag kontaktade henne, men jag fick i alla fall hennes mobilnummer. När vi skildes åt fick jag en stor björnkram samtidigt som han viskade i mitt öra "du hade blivit en bra svärson". Jag höll inne tårarna tills han var utom synhåll, sedan brast det fullständigt. Jag åkte vidare till Umeå, men där svek mig modet. Jag stod med telefonen och lappen med hennes nummer i varsin hand, men det blev inget samtal och lappen hamnade i en papperskorg. Vissa dörrar måste nog få förbli stängda. Eller är det bara jag som är feg?

2021-11-12

Jag borde nog börja träna igen. Inte för att jag vet varför, men det vore nog bra. Det är ju något man ska göra.

2021-11-26

Jag önskar jag kunde börja följa med i världspolitiken igen, men varje gång jag försökt har det tagit emot nåt så in i bängen. Länder som Venezuela, Etiopien, Indien, Vietnam och Nya Zeeland är inte länder för mig längre, det är personer som jag älskar och högaktar, men som påminner mig om något jag måste glömma. Inte ens alla de positiva nyheter som kommer från framför allt Venezuela just nu hjälper. Inget kan längre vara neutralt. Allt jag upplever, alla människor jag tänker på, allt är kopplat till det som inte borde ha varit.

2021-12-13

Hur länge sedan var det som jag var ute ur lägenheten. Måste vara minst en vecka, för filmjölken och brödet har börjat mögla. Konstigt att det finns något kvar i kylskåpet över huvud taget. Vad har jag ätit egentligen? Har jag ätit något alls? Jag minns inte. Vad har jag gjort? Ingen aning. Dagar och nätter, mörker och ljus, allt flyter bara samman. Loggade in på SVT för att kolla vilken dag det är och möttes av ett gäng barn som sprang luciatåg och sjöng falskt. Vad är oddsen för att man går in på en TV-kanal första gången på flera veckor just när det är Lucia? Fick ett obeskrivligt sug efter lussebullar och bröt min isolering tillfälligt för den korta promenaden till ICA. Det var kallt i lågskor och höstjacka, men bullarna var bland det godaste jag ätit någonsin. Jag var nog rätt hungrig ändå.

2021-12-25

Försökte fira jul med mamma och hennes nya kille med den slemmiga mustaschen. Det gick åt pipan förstås. Han och jag har absolut inget att säga varandra och mamma och jag började bråka, som vi har gjort nästan varje gång vi har setts senaste månaderna. Det känns inte ens värt att försöka längre. Den enda ljusglimten var att jag fick med mig en låda med pappas gamla saker, som morsan hade tänkt slänga. Jag förstår inte varför hon måste envisas med att förstöra länken tillbaka till den person jag saknar allra mest.

2021-12-26

I pappas låda fanns ett gammalt seriealbum som jag slukade från pärm till pärm: Watchmen. Det handlar om precis allt det jag skulle ha blivit, men inte fick bli: en superhjälte. Undrar om jag läst den här tidigare; en del passager kändes bekanta. Kan pappa ha läst den för mig? Det känns verkligen inte som en passande lektyr för en liten grabb i den åldern, men pappa var å andra sidan inte den som bara gjorde vad som förväntades av honom. När doktor Manhattan teleporterade sig till Mars grät jag.

2022-01-01

Mitt livs avgjort värsta nyårshelg. Orkade inte ringa någon och vem skulle jag ringa? Ingen bjuder in en misslyckad och missanpassad förlorare. Satte på TV:n och försökte tänka mig in i rollen som ensamstående pensionär som sitter hemma lite lagom smånöjd med livet och skålar med Grevinnan och Betjänten. Det gjorde mig bara deprimerad, så jag återgick till mina enda återstående vänner: Jack Daniels och Père Magloire. Har ingen aning om hur och när jag somnade och jag bryr mig verkligen inte.

2022-01-05

Förhållandet med den slemmiga mustaschen är slut. Det klarade julen med nöd och näppe, men inte nyår. Vad såg mamma hos honom egentligen. Ingen stil, ingen hyfs, luktade illa och drack ständigt lite för mycket. Är hon verkligen så desperat ensam? Letade hon upp honom för att straffa mig, för att jag inte bryr mig tillräckligt om henne? Den enda hon straffade var sig själv, jag skiter i det.

2022-01-15

Idag var studenterna ute och åkte pulka i sina fåniga overaller i världens minsta pulkabacke. Väx upp! Vi var inte så jädra fåniga i Östersund, aldrig i livet. Plugga så ni blir något, ingenjörsidioter.

2022-02-05

Jag vet inte varför jag fortfarande skriver dagbok. Ärligt talat vet jag inte varför jag fortfarande lever över huvud taget. Allt det som fick mig att börja skriva dagbok är ju sedan länge borta. Allt det som mitt liv var ämnat för har åkt raka vägen ner i soptunnan. Jag hade kunnat bli vad som helst, jag valde det häftigaste, men när det försvann, då var allt det andra borta också. Jag antar att jag fortfarande skriver dagbok av en enda anledning: det är den enda fasta punkt jag har kvar i livet. Det är det enda som håller mig vid liv!

2022-02-10

Det finns mer i Amsterdam än det vi gjorde under utbildningen. Sådant som jag absolut inte får göra om jag ska hålla mig till det kontrakt jag skrev under en gång i tiden. Jag bryr mig inte. Jag vill inte vara the good guy längre. Jag skiter i hur många gränser jag går över och vad det gör med mig. Det var aldrig meningen att jag skulle bli en medelmåtta. Om vägen uppåt är stängd, så står alltid vägen neråt vidöppen. Den här gången är det verkligen ingen idé att ta med sig dagboken. Inte för att det skulle finnas någon som kunde läsa den, men för att det inte kommer att finnas någon som kommer att kunna skriva i den. Vi får se om jag återvänder till dagboken. Ärligt talat bryr jag mig inte.

2022-03-05

Tillbaka i Sverige igen. Som av en märklig slump hittade jag idag på Movietube en gammal film om en misslyckad man som satsar allt på att supa ihjäl sig och lyckas: Leaving Las Vegas. Kände igen mig obarmhärtigt väl i det som jag själv gått igenom de senaste veckorna, förutom att jag lyckades hejda mig i tid. Jag kommer nog aldrig att kunna redogöra i detalj för vad som hände i Amsterdam - det lilla jag minns av det - men jag minns klart och tydligt hur jag vaknade upp för tre dagar sedan på ett litet, sunkigt, nerspytt hotellrum nära Red Light District, med en enda tanke i huvudet: det här är inte jag! Alltid en början, återstår att se om jag kan komma längre än så.

2022-03-06

Hittade några lappar längst ner i ryggsäcken som jag måste ha skrivit någon gång i Amsterdam. Även om det knappt går att läsa dem, lägger jag in dem i dagboken. En dagbok ska vara ärlig, sann och komplett om den ska vara värd att ge vidare till forskare och hyenor och då antar jag att även uppenbarelserna ur mina drogdimmor ska vara med.

"Jag är redan på Mars. Jag är på Jupiter, Saturnus och i Andromedagalaxen också. Jag är överallt och jag är allt. Det finns ingen plats som är främmande för mig, ingen färg, ingen skepnad. Jag är Universum, jag är Gud, jag är allt! Äntligen förstår jag vad Lucy in the Sky with Diamonds verkligen handlar om."

"Vem är hon där på sängen? Vem var här igår? Var det bra? Var jag bra? Vem är jag i morgon? Var finns sanningen och ljuset? Vem ska leda mig rätt? Vad är rätt? Lever vi? Lever hon? Rör hon på sig eller är det Jorden som snurrar åt fel håll? Allt är fel och allt är rätt!"

"Det finns ingen Gud och jag är hans profet. Ni ska inga andra människor hava jämte mig. Livet har två bröder: döden och ledan. Vi måste alla skaka tass med alla tre. Universum rymms i en fingerborg och det finns två miljarder fingerborgar i Universum. Det finns inte en enda fingerborg på Mars, men det vet inte marsianerna om. Inget jag gör eller skriver eller tänker eller talar har någon som helst betydelse, men det spelar ingen roll."

2022-03-08

Fick ett mejl med en länk till Instagram idag som gjorde mig kallsvettig. "Really great meeting you in Amsterdam. We sure had fun, didn't we? When will you be around next time?" På fotot håller jag, rödögd och uppspelt, armarna runt en kvinna som känns bekant på något vis. Mejlet är undertecknat "Wilma Bal", vilket inte gör mig klokare. Vem känner jag i Amsterdam som har min mejl-adress? Måste vara någon från Mars-organisationen, kanske någon av assistenterna som jobbade där innan organisationen bantades och flyttades. Vad har jag gjort med henne? Vad har hon märkt? Tog vi droger tillsammans? Tänk om hon berättar för någon i organisationen... Men vänta, varför bryr jag mig, jag är ju ute ur projektet! Mitt rykte och alla papper jag har skrivit på spelar ingen som helst roll längre.

2022-03-13

Första dagen på väldigt länge som jag känner någon slags livsgnista. Kan det ha något att göra med att jag har varit nykter i en vecka? När jag vaknade kände jag inte den gamla vanliga, bottenlösa hopplösheten först av allt. Den kom förvisso efter en stund, men först hann jag tänka att allt jag velat göra och allt jag satsat, alla dessa år, skulle vara förgäves om jag bara la mig ner och dog. Jag ville bli en mänsklighetens spjutspets, en hjälte för massorna. Varför skulle det vara för sent bara för att jag blir lämnad kvar på Jorden? Det är ju ändå här de stora problemen finns!

Dags att plocka upp bitarna av mig själv och se till att hitta någon slags mening i livet. Kan jag inte finnas för mig själv, så kan jag i alla fall finnas för någon annan.

När ögonblicket av klarsyn var över och mörkret återigen kastade sig över mig, var jag beredd. Jag tog till mitt gamla patenterade knep: långpromenaden. Jag gick till Bergs slussar och tillbaka (fiket därute var vinterstängt), fortsatte av bara farten runt gamla Folkungavallen, universitetsområdet och Ryd, innan jag sjönk ner med en kopp kaffe i gamla Linköping. Nu började demonerna få sällskap av mer normala tankar i huvudet, men framför allt: jag hade en plan, ett embryo till en framtid.

2022-03-15

På ett gammalt USB-minne, en sån där liten mojäng som man stoppar in i sidan på en klassisk dator med en massa hål för sladdar, hittade jag min gamla studentrapport om Tchad. Tur att jag aldrig gjort mig av med en dator i hela mitt liv, det var länge sedan nya datorer hade USB-ingångar. Jag blev faktiskt lite imponerad av vad vi hade fått ihop den där gången. Tänk om vi hade kunnat sätta planen i verket, då kanske inte det stora ökenlandet hade varit så fattigt och biståndsberoende längre. Jag funderade på om det skulle gå att genomföra planen idag, men bestämde mig för att det var en lite för mastig uppgift, i alla fall för mig ensam just nu. Jag kollade upp en del andra afrikanska länder och insåg att några av dem faktiskt hade gjort ungefär det som vi hade föreslagit. Man är sällan ensam om att komma på en bra idé!

Kan jag bidra med något i något av de här länderna? Mina programmeringskunskaper har förvisso inte hängt med utvecklingen de senaste åren, men jag har lärt mig massor om kommunikation, psykologi, teamwork och ledarskap som går att använda sig av i ett land som är inne i en stark utvecklingsfas. Dessutom är det väl inte senaste spjutspetsteknologin som behövs mest av allt när de breda massorna i ett utvecklingsland ska in i IT-åldern? Flera av de mest intressanta länderna visade sig ha ambassader eller handelsdelegationer i Stockholm. Efter att ha noterat adresser och öppettider i telefonen och bokat en tågbiljett, bestämde jag mig för att gå ut och fira med en rejäl portion souvlaki och en Orangina. Jag känner knappt igen känslan, men jag tror att jag är hungrig. När jag skriver det här visslar jag!

2022-03-18

Nere på Jorden igen, i alla fall tillfälligt. Det går inte bara att knalla in på ett afrikanskt lands ambassad och erbjuda sina tjänster, med en halv gammal IT-utbildning i bagaget. På flera ställen gick det inte ens att få träffa någon som kunde berätta mer, så jag blev tvungen att ta en natt på hotell i huvudstaden. Inte så dumt i och för sig, blev ett bra tillfälle att gå på bio igen, första gången på år och dar. Mest tillmötesgående var Tanzanias ambassad. De poängterade visserligen att det inte var någon idé att söka om jag inte var beredd att jobba hårt, eftersom det fanns gott om utbildade tanzanier, men när de förstod att jag var seriös och inte bara var ute efter en betald semester och en upplevelse för livet, började de plocka fram tänkbara tjänster åt mig. De visade också hur jag skulle söka visum och arbetstillstånd och tipsade mig om läroböcker i Swahili. Programmerare och annat fotfolk finns det tydligen gott om i Tanzania, men mellanchefer som kan hålla ihop trådarna och sköta kontakter med kunder i Europa, det var det inte lika välförsett med. Helt perfekt för mig! Tanzania får det bli, nu ska jag sätta mig och skriva ansökningar för brinnande livet.

2022-03-24

Tacka vet jag cyber-åldern! Under helgen gick 23 ansökningar iväg och redan idag har två företag och ett departement svarat och gett förslag på tider för intervju. Det normala är tydligen nu för tiden att intervjuerna genomförs via Skype, men ett av företagen hintar lite fint att om någon kandidat har lust att besöka dem i Dar-es-Salaam, är denne givetvis välkommen. Vilket suveränt tillfälle att visa att jag är seriös! Inget slår det personliga mötet och företaget fattar givetvis att risken är stor att den som aldrig satt sin fot i Tanzania, hoppar av när det blir allvar. Alltså: boka flyg, fixa vaccinationer och tabletter, köp presenter, läs på! Och lämna den där eländiga lilla blomman till mamma, den som hon envisades med att sätta här och som jag alltid glömmer att vattna.

2022-03-31

På den här resan får dagboken följa med. Känns skönt att inte behöva dölja något eller förstå sig. För första gången på årtal reser jag som mig själv till något jag har valt. Känns oväntat bra! Jag trodde det skulle vara svårt att få tag på en flygbiljett till ett vettigt pris med så kort varsel, men tydligen har flygpriserna gått ner och villkoren förbättrats ännu mer de senaste åren. Jag har ju inte bokat en biljett av något slag, mer än någon enstaka buss- eller tågbiljett, under de senaste åren och det är lätt att tappa greppet. Jag kunde ha valt en snabbare resa, men nu när jag inte har bråttom längre, tänker jag njuta av att vara på resande fot. Jag valde Turkish Airlines eftersom jag kunde få två dagar stop-over i Istanbul, en av få mega-städer i Europa som jag inte har varit i tidigare. Fascinerande stad. Hypermodern i stora delar men ett enda gigantiskt museum i de gamla stadsdelarna. Jag antar att de bevarar det gamla mest för turisternas skull. När jag skriver det här är det natt och jag blickar ut över en gigantisk ljusmatta som jag antar är Kairo. De flesta sover eller tittar på film, men jag kan inte slappna av. Jag är alldeles för förväntansfull!

2022-04-01

Dar-es-Salaam är något helt annat än jag hade förväntat mig. Jag hade i och för sig inte mycket att gå på eftersom jag aldrig hann läsa på så där värst mycket innan jag åkte. Min främsta utgångspunkt var ett föredrag som en man höll på min högstadieskola. Han visade bilder på en sömrig och ruffig stad, som han kallade charmig, men outvecklad. Över allt satt det folk som inte verkade ha något att göra, byggnaderna var nästan alla låga, enkla, trasiga tegelbyggnader och bilar syntes knappt till alls. Mannen hade visserligen varit där på 1980-talet, men jag trodde väl i min enfald att något skulle vara sig likt. Dagens Dar-es-Salaam är en modern storstad med höghus, flaschiga butiker, trafik kaos och extremt välklädda människor. Från flygplatsen går moderna, luftkonditionerade bussar med trådlöst internet och servering vid sittplatserna varje kvart in till city där de stora internationella hotellkedjorna ligger på rad. Strandpromenaden är en av de vackraste jag har sett, fullt i klass med Las Canteras, om än inte lika bedagat charmig. Vattnet ser inte lika fräscht ut och dessutom är det väl varmt att bada i, men de flesta verkar gå till beachen för att visa upp sig, så de verkar inte bry sig. Jag frågade lite förvånat på hotellet om det inte finns några fattiga i Tanzania längre. "Of course, outside, countryside" blev det avmätta svaret. Jag tolkade det som en uppmaning att inte bry mig, att uppskatta det nya fina Dar och inte rota efter något negativt.

2022-04-02

Idag träffade jag det första företaget, en app-utvecklare specialiserad på Skandinavien. Jag är glad att jag i alla fall hade en dag emellan för att sova ut och hinna bekanta mig med stan. Bara att ta sig ut till företagets kontor, i ett nybyggt industriområde inåt landet, tog ett bra tag. Det kändes som att komma in i en programmerarlya i internets barndom. Fullt med folk, datorer, sladdar, prylar, pizzakartonger, cola-flaskor och techno-musik på hög volym. En gång i tiden hade jag trivts som fisken i vattnet här, men jag kanske har blivit gammal och bekväm för nu kändes det inte alls som min grej. Tanken var heller inte att jag skulle vara här så väldigt mycket. De hade haft en agent i Danmark som de hade blivit missnöjda med och nu ville de anställa en person som kunde överbrygga det kulturella avståndet mellan Afrika och Europa och bidra med nödvändiga språkkunskaper. Den mesta tiden skulle jag tillbringa i Sverige med att pejla in trender och kläcka nya produktidéer och några gånger om året skulle jag åka ner och briefa projektledarna och säljarna om utvecklingen i norr. All försäljning skedde via företagets egna appsidor, så den skulle jag inte ha mycket att göra med. Upplägget känns som en besvikelse. Jobbet i sig skulle nog vara kul och bra, men jag är ju helt inställd på att flytta till Tanzania. Bara en dag i Dar-es-Salaam har övertygat mig om att det är här jag har min framtid. På kvällen bjöd företaget på lyxmiddag vid en privat klubb nere vid havet, strax norr om stan. Jag lovade att tänka över deras erbjudande, som verkligen var väldigt generöst, och återkomma innan jag åker tillbaka till Sverige, men innerst inne har jag nog redan bestämt mig för att tacka nej.

2022-04-04

På ett sätt är Dar inte som vilken storstad som helst. Det finns inte ett spår av den stela, tråkiga anonymiteten som annars är så vanlig. Här kommer folk fram och pratar på ett väldigt artigt och lagom nyfiskt sätt. De första gångerna jag gick ut för att ta en kaffe eller en öl satte jag mig som vanligt vid ett eget bord, med en bok. Det tog aldrig många minuter innan någon kom och satte sig vid mitt bord, utan att fråga om lov, och började diskutera något aktuellt ämne med mig. Jag har nu insett att detta inte bara hände för att jag ser främmande ut. Det normala är att man sätter sig vid någon annans bord så man inte går miste om möjligheten att lära känna en ny människa. Nu har jag börjat göra på samma sätt och letar inte längre efter ett ledigt bord utan efter människor som verkar vara spännande att umgås med. Det uppskattas alltid och har redan lett till att jag fått flera inbjudningar att följa med på fester och utflykter. Tydligt är det inte många vita som har fattat det här och de håller sig som vanligt inne på lyxhotellen, där tanzanier visserligen är välkomna, de som har pengar, men där de uppmanas av personalen att inte "störa" de vanliga gästerna. Många jag träffar tar upp det här och klagar högljutt på att de inte får chansen att knyta kontakt med alla de främlingar som ändå kommer hit. Mig kallar de vän och bror och behandlar mig som en i gänget.

2022-04-05

Efter en lugn start på mina två veckor i landet börjar almanackan bokas upp. Några fler ansökningar jag skickade hemifrån har besvarats positivt, men framför allt har ryktet gått att IT-astronauten är i stan. Mars-projektet är tydligen en väl så stor grej här som i många europeiska länder, dock inte så stort som i Asien. Eftersom Afrika söder om Etiopien inte hade någon astronaut med i projektet, har folk skaffat sig egna favoriter baserat på andra egenskaper än geografi. Ett dussintal personer har kommit fram till mig på gatan, bett om en autograf och bedyrat att de röstade på mig. Ingen enda har dock verkat ledsen eller beklagat att jag inte blev uttagen, snarare är de väldigt glada att jag nu är här och när jag säger att jag ska flytta till Tanzania vet de inte till sig av glädje. En kvinna började spontant dansa mitt på gatan, av en annan fick jag en stor kram. Jag får en känsla av att de flesta här inte tagit Mars-projektet på blodigt allvar, utan följt det ungefär som de följer Champions League i fotboll. Så du åkte ut i kvartsfinal den här gången? Ingen fara, bättre lycka nästa år och i ligan. Byt lag eller sport till nästa säsong så går det säkert bättre! I sanning befriande: förlusten i omröstningen blir helt plötsligt en möjlighet istället för en katastrof. Jag är nu inbjuden till två safaris, en middag på Handelskammaren, en fisketur och en privat guidning av Zanzibar med resa dit i privat helikopter. Dessutom ett knippe vanliga intervjuer. Vi får se om jag hinner med allt.

2022-04-10

Mönstret börjar klarna. De flesta som kontaktat mig vill ha en galjonsfigur, en reklampelare att visa upp för att imponera på kunder och leverantörer. Få förväntar sig något konkret bidrag från mig när det gäller IT och teknik. Till stor del beror det förstås på att de redan är väldigt duktiga inom sina respektive nischer, men det känns ändå tråkigt om jag inte ska kunna jobba med det jag gillar bäst. Jag skulle gärna vilja att min tid i blogg- och PR-svängen är ett avslutat kapitel. Än lever hoppet, jag har flera möten kvar, men jag har redan börjat rikta in mig på att välja ut inte det bästa erbjudandet, utan det minst dåliga. Något ska jag tacka ja till innan jag åker hem, så är det bara. Det måste inte vara drömjobbet, bara jag får bo här!

2022-04-12

Idag trillade poletten ner med full kraft. Efter att ha skjutit upp våra bokade möten tre gånger, kunde personalchefen på Utbildningsdepartementet äntligen träffa mig. Jag var först lite orolig över att behöva göra resan till Dodoma, huvudstaden, men grusvägen med stora hål som enligt föredragshållaren gick här på 80-talet, var nu ersatt med en toppmodern, fyrfilig motorväg, som den likaledes toppmoderna bussen klarade problemfritt på strax över fyra timmar. Den tjänst som teknisk rådgivare som jag sökte från början hade redan blivit tillsatt med en iranier med doktorsexamen i systemteknik, men när jag ändå var på plats vore det väl oartigt att inte träffa mig. Personalchefen var en parant dam i 50-årsåldern, oklanderligt klädd i traditionell afrikansk klänning, med sparsam make-up och ett fåtal, väldigt smakfulla lokala smycken. Vi pratade allmänt om utbildning, IT, utveckling av länder och de problem som Tanzania står inför. Det visade sig att det finns en flaskhals av gammaldags värderingar, framför allt på landsbygden, som gör att för få söker sig till tekniska utbildningar och alltför många av dem som gör det försvinner utomlands. Utvecklingen har gått så fort de senaste åren att utbildningssystemet inte har hängt med. Lärarna vet helt enkelt för lite om teknik och IT och om vilka möjligheter som finns i det egna landet. Eftersom utlänningarna som flyttat hit inte kommer längre än till Dar eller Dodoma, tror många fortfarande att rika, vita människor bara finns utomlands och då tror de att de måste skicka sina barn dit för att de också ska bli rika. Många tror också att man måste studera ekonomi i någon form, för att kunna bli rik. "Det låter som att ni skulle behöva rikta en informationskampanj mot folk på landsbygden", föreslog jag. "Visst", sa personalchefen, "men det är ännu svårare att hitta någon som vill jobba ute i bushen". "Jag vill", sa jag utan minsta tvekan. hon tittade storögt på mig. "Jag skulle älska att åka runt och prata med lärare och elever om teknik, lära dem lite programmering, berätta om livet i Dar och varför Tanzania är ett så bra land att bo i. Jag tror jag skulle vara trovärdig, jag har ju valt att flytta hit frivilligt." Hon såg fortfarande tveksam ut: "du vet nog inte vad du ger dig in på. Landsbygden är inte som Dar, där finns det fortfarande fattigdom, sjukdomar, vidskepelse, fördomar." "Desto större anledning att göra något åt det", sa jag triumferande. Jag bedyrade för henne att det var just en sådan här chans jag hade letat efter. En chans att göra nytt, genom att använda just det som jag kan bäst. Hon upplyste om att hon inte hade en budget för det här projektet och att hon inte visste vad hon skulle kunna ge mig i lön. Försökte hon slingra sig ur? Jag sa helt ärligt att jag inte brydde mig om lönen, att jag kunde jobb gratis om det krävdes. Att de hellre kunde betala några lokala medhjälpare, som kunde hjälpa mig att överbrygga kulturskillnaderna. Hon lovade att tänka på saken och bad mig komma tillbaka nästa vecka. När jag sa att jag är tillbaka i Sverige då, mumlade hon något om att hon fick se vad hon kunde göra. Jag studsade som på moln tillbaka till hotellet i centrala Dodoma. Jag lovade mig själv där och då att inte låta den här chansen gå mig ur händerna.

2022-04-13

Det härliga med länder på väg uppåt är att de kan vara så befriande obyråkratiska när de bara vill. När jag kom ner till frukost i morse, utan annan tanke än att snart ta en buss tillbaka till Dar, stod en limousin utanför ingången. Chauffören stod och väntade i lobbyn och när han fick syn på mig, gick han fram, tog ett stadigt tag i min arm och utropade: "Mr William, come, very important meeting, now". Jag försökte komma med en lam invändning om att jag ville äta frukost och sneglade frågande och förskräckt mot hotellpersonalen. De nickade lugnande och gjorde tummen upp och chauffören fortsatte medan han drog mig mot bilen: "no need, breakfast at ministers office". Äventyraren i mig fick överhanden och jag hoppade in i limon, som åkte iväg med en rivstart. Det var en häftig upplevelse att inte besväras av de vanliga trafikköerna. Det här var tydligen en bil som man skulle lämna företräde åt!

Det fanns mycket riktigt en fin frukostbuffé uppdukad i Utbildningsdepartementets lobby och efter att jag fått ta för mig, blev jag visad in i ett mycket större och elegantare rum än där jag var igår. Personalchefen satt och intog frukost tillsammans med en äldre, flintskallig herre, med tredelad, kritstrecksrändig kostym. Båda reste sig upp när jag kom in och gick fram till mig. Hon presenterade herren som utbildningsminister Julius Manara. Ministern hade fått höra om våra idéer redan igår och hade tänt på alla cylindrar. Han hade själv följt Marsprojektet (och påstod givetvis att han hade röstat på mig) och såg PR-värdet i att hans regering kunde anställa mig, men han förstod också att en person som jag inte skulle vara nöjd med att bara vara en galjonsfigur. Därför hade han på morgonen fattat beslut om att tilldela projektet 100 miljoner shilling, så att jag skulle kunna anställa och utbilda en hel kader av medhjälpare och med dem åka runt till flera delar av landet samtidigt. Jag skulle få ett kontor i Dodoma eftersom det ligger centralt i landet, men jag skulle få resa runt till skolor och byar så mycket jag ville. Dessutom skulle de stå för ett eget hus med tjänstefolk åt mig. Jag var förstummad. En dröm hade gått i uppfyllelse. Äntligen skulle jag få göra något riktigt vettigt, något nyttigt, något betydelsefullt för andra människor. Alla de här åren hade inte varit förgäves ändå, allt jag gjort och lärt mig kom på något magiskt sätt till perfekt nytta, utan att det funnits minsta tillstymmelse till karriärplan i den här riktningen från början. Givetvis tackade jag ja på stående fot. Vänta sa de, vi måste bestämma lönen först? Behövs inte, sa jag, jag är så glad att få tjäna det tanzanska folket. De ville ställa till med en stor fest redan nu i kväll för att fira det hela, men jag lyckades skjuta upp den tills jag är tillbaka i landet igen, eftersom mitt flyg går tidigt i morgon bitti. Vi bestämde att det kunde vara lämpligt att börja jobbet i slutet av augusti, några veckor innan skolornas hösttermin börjar.

2022-04-17

Tillbaka i kalla Sverige (och det är ändå riktigt fint vårväder). Det känns som att det hade kunnat vara en dröm, men det är det inte. Jag har en uppgift i ett främmande land, en uppgift som kommer att göra mitt liv meningsfullt. Plötsligt inser jag att det inte alls är så gott om tid som jag hade trott. Det här är ett uppdrag som förpliktigar, här gäller det att komma förberedd. Jag måste läsa in mig på Tanzanias historia, kultur och geografi. Jag måste lära mig mer om landets olika stammar och jag ska kunna åtminstone grunderna i Swahili innan jag åker ner igen. Jag ska nog ändå slutföra den där körkortsutbildningen, även om jag säkert kommer att ha privatchaufför hela tiden. Bra att kunna vara lite självständig någon gång. Sedan är det förstås allt det andra praktiska: återigen anmäla att jag flyttar från landet, deklarerar och begära uppskov med kommande deklarationer, mer vaccinationer, längre visum, fundera på vad jag gör med lägenheten (blir nog som förra svängen, att den får stå och samla damm), säga hej till alla människor (börjar få rutin på det nu). Sommaren kommer nog att gå fort, ingen risk.

2022-05-02

För första gången på år och dag har jag firat Valborg och första maj och dessutom utan att gamla minnen gjorde ont. De säger att tiden läker alla sår och nu kan jag börja tro på det. Jag kan till och med tycka att vårsångerna är riktigt vackra igen!

2022-05-08

Känns spännande att sitta på skolbänken igen. Jag är visserligen enda eleven och jag är min egen lärare, men jag har insett att jag måste arbeta disciplinerat med det jag ska lära mig inför att jag flyttar till Tanzania. Därför går jag upp kl 8 varje morgon, äter frukost på Schelins (makalöst egentligen att de aldrig har bytt namn, i denna brandingens gyllene tidsålder), där jag också tar morgonens första pluggpass. Går sedan vidare till stadsbibblan, där jag sitter tills jag blir hungrig och går och äter lunch. Om det är bra väder cyklar jag ut till Valla och tar dagens sista läspass någonstans på universitetet, annars går jag tillbaka till bibblan. Samma rutin varje dag, med undantag för körlektioner, gör att jag kommer snabbt framåt och har kvällarna lediga för spelande och att kolla nyheter. Har hittat en oberoende tanzansk webb-TV-kanal, som också hjälper mig att komma snabbare framåt med swahilin. Tanzania är visserligen formellt en demokrati med någorlunda fri press, men det är ändå bra att inte bara ha regeringens version av allting. Regeringen, ja, de skickar mig fortlöpande information om hur projektet framskrider. Kontoret är redan fixat och håller på att målas och inredas. Rekryteringen av medarbetare ska snart börja och jag har fått vara med och skriva kravspecifikationerna. Mina närmaste medarbetare har jag bett att få intervju på distans och min tanke är att de sedan får ansvara för övriga rekryteringar.

2022-05-20

Sommarvärmen börjar komma och därmed de obligatoriska baden på Nya Tinnis. Känns lite B när jag snart kommer att kunna bada i Indiska Oceanen så mycket jag vill, men ändå härligt på något vis. De flesta som är där är antingen yngre än mig, eller så har de småbarn med sig. Tiden går...

2022-05-24

Var hembjuden till Leffe och hans familj igår, till deras nybyggda villa i Vidingsjö. Hans fru är lite blyg, men världens goaste när man lär känna henne. Jag förstår verkligen varför han föll för henne. Tvillingarna är allt annat än blyga. De frågar mig tusen frågor om datorspel och rymden och Afrika, men innan jag har hunnit svara, har de åkt racerbil några varv runt huset. En alltigenom trevlig kväll, men det blir inte riktigt samma sak nu när Johan och Danne har flyttat från stan. Jag kan inte heller undgå att tänka att det kunde ha varit jag som hade suttit där med villa, fru och barn. Nu när jag snart ska iväg spelar det mindre roll än det gjorde i höstas, men det är klart att jag känner mig ensam ibland. Jag vet ju ändå lite om hur bra tvåsamheten kan vara! Just nu vore det helt fel att inleda ett förhållande, men vem vet vad som händer i Tanzania?

2022-05-27

Uppkörning för körkort idag, gick galant. Min körskollärare erkände att han hade tyckt det var lite för tidigt med uppkörning efter bara femton lektioner på fem veckor, men att han också var imponerad av min ovanliga målmedvetenhet och förmåga att lära mellan lektionerna. Firade med att bjuda mamma på middag i Vadstena, till hennes stora förvåning. Hyrbil förstås, ingen poäng att köpa egen bil nu när jag ska iväg. Hon föreslog att vi skulle ta en tur till mormor, nu när vi kan turas om att köra och varför inte. Det är fint i Halmstad så här års.

2022-06-10

Tillbaka från Halmstad. Det märks att mormor blir äldre, men jag blir samtidigt imponerad över hur vital hon är, trots sin ålder. Det är nästan så att hon är gladare och piggare nu när morfar är borta och hon bara har sig själv att ta hand om. Hon får hjälp med att storhandla och städa någon gång i veckan, men lagar mat och bakar gör hon lika bra som alltid. Jag berättade om att jag skulle flytta till Tanzania och om vad jag skulle göra där. Hon nickade och log sitt förunderliga leende och sa att hon är så stolt över sitt lilla barnbarn som gör så mycket spännande.

2022-06-15

Just när jag lovat mig själv att inte inleda något förhållande, så smäller det till och snacka om favorit i repris. Biblioteket anordnade "Poesi i sommarnatt" med uppläsningar både av klassiker och nya poeter. I en av de många pauserna stötte jag ihop med en mörkhårig, lång tjej som jag hade ett vagt minne av att jag kände igen, kanske från gymnasiet, och vi började snacka. Det visade sig att vi hade ungefär samma poesismak och vi utbytte tolkningar och tips så till den milda grad att vi missade nästan alla resterande uppläsningar den kvällen. Vi gick hem till mig och drack thé och vi fortsatte snacka om politik, historia, relationer och allt annat mellan himmel och jord. Mellan varven älskade vi mjukt och innerligt, som om kärleksakten bara var ett annat sätt att framföra en ovanligt känslig dikt. Hon sov över och vid frukosten bestämde jag mig för att inte göra om tidigare misstag. Jag berättade allt om mig själv, vart jag varit på väg och vart jag skulle åka nu. Hon blev glad över min ärlighet och väldigt nyfiken på Tanzania. Hon frågade om jag kunde fixa ett jobb åt henne där så att hon också kunde följa med och jag sa att det nog skulle gå bra. Vi bytte telefonnummer med varandra och lovade att höras.

2022-06-16

Svävar på moln idag och har inte fått särskilt mycket gjort. Härligt med sådana dagar ibland! Solen skiner både ute och inne hos mig.

2022-06-17

Nu vet jag var jag sett Emilia förut, tjejen från poesinatten. Det var hon som tog den där första bilden på mig för Correns räkning! Inte konstigt att hon hade sån koll på alla möjliga nyheter och människor. Komiskt egentligen att jag satt där och bekände för henne att jag varit astronaut på väg till Mars en gång i tiden. Bergis kände hon igen mig och hade full koll på mig hela tiden. Det är väl det som gör en bra fotograf; att man känner igen ett ansikte och en bra story.

2022-06-18

Börjar komma tillbaka i mina arbets- och studierutiner nu. Förälskelser är häftiga, men de varar inte för evigt. Undrar om de blir kortare ju äldre man blir?

2022-06-19

Emilia har inte ringt tillbaka och jag har inte ringt henne. För tio år sedan hade jag inte vågat ringa, för fem år sedan hade jag kastat mig på telefonen, men nu känner jag mig mest av allt villrådig. Jag hade gärna träffat henne igen och hon hade gärna fått följa med mig till Afrika, men jag känner mig inte riktigt mentalt närvarande. Jag står med halva benet i Dodoma och det vet hon. Vill hon ha en sådan pojkvän så hör hon väl av sig? Om jag hör av mig riskerar det att se lite panikslaget ut, som att jag vill ta sista chansen att ha sex på ett tag, utan några förpliktelser.

2022-06-20

Idag ringde Emilia och ville träffas. Äntligen! Hon hade blivit sjuk dagen efter hon varit hos mig och legat nerbäddad i sängen, "utan någon som kunde pyssla om mig". Var det en önskan om att jag borde hört av mig? Jag undvek att försöka hitta på någon nödlögn om varför jag inte ringt. Vi träffades och tog en lång promenad i Trädgårdsföreningen och runt sjukhuset och gick och fikade vid Tannefors slussar. Allt var precis så där mysigt och fantastiskt som den där natten. Konstigt att säga det efter bara två gånger, men det här är en kvinna jag skulle kunna spendera resten av livet med. Ändå tvekar jag! Vad är det för fel på mig? Har jag blivit så bränd av det jag satsat på tidigare som inte blivit av, så att jag inte kan gå in i ett riktigt förhållande längre? Har jag förlorat förmågan att älska? Att tro på något? Men jag ser ju fram emot att komma till Tanzania och satsa allt på ett kort där. Och Emilia vill följa med, det tog hon upp spontant igen. Räcker mitt engagemang bara för en sak i taget? Eller behöver jag bara betänketid, tid att vänja mig vid tanken på att vara i ett seriöst förhållande igen?

2022-06-21

Idag blev det återigen inte mycket gjort med studier och arbete. Huvudet bara snurrade. Jag tog en cykeltur till Bergs slussar istället och försökte föreställa mig att vattnet var Indiska Oceanen och att människorna på båtarna och runt kanalen var glada tanzanier som njöt av livet. Jag tänkte mig in i vad jag skulle säga till dem och hur jag skulle lägga upp mitt arbete inne i landet. Det fungerade och på vägen in till stan log jag igen. På kvällen gick jag på bio och såg den där nya nigerianska gangsterfilmen som alla sagt skulle vara så bra. Det var den verkliga!

2022-06-22

Emilia ringde. Hon hade uppfattat min tveksamhet och sa att hon verkligen förstod hur svårt det kunde vara för mig att binda mig efter allt jag gått igenom. Snacka om att hon ser rakt igenom mig, jag som trodde jag hade satt upp en snygg och sorglös fasad. Hon hade egentligen tänkt bjuda med mig ut på midsommarfirande med hennes kompisar, men förstod att det nog var lite tidigt att visa upp vårt förhållande för världen, särskilt som det kanske inte var självklart att jag ville ha ett förhållande. Just nu i alla fall. Hon hade funderat på om det var rätt mot mig att följa med som ett bihang och be om ett jobb bara för att hon känner mig, när det är tanzanierna som betalar och som ska ha nytta av mitt arbete. Men om jag ville, skulle hon gärna komma ner som fotograf några veckor och dokumentera mitt arbete. Det kunde hon finansiera genom att sälja reportage från resan. En sådan resa skulle dessutom vara ett bra sätt att testa om vårt eventuella förhållande höll för svårare omständigheter. Hon var väldigt noga med att hela tiden fråga vad jag tyckte och om hon uppfattat mig rätt. Eftersom jag bestämt mig för att vara ärlig, kunde jag inte annat än instämma i att jag behövde ta det lite lugnare och att hennes nya tankar och planer kändes mycket bättre. Men jag var mycket noga med att understryka att jag verkligen vill fortsätta se henne och jag tror hon blev glad när jag sa det så tydligt.

2022-06-26

Det blev en väldigt stillsam och avslappnad midsommar tillsammans med mamma. Hon hade gjort en av sina berömda smörgåstårter och köpt riktig champagne som vi njöt av medan hon fick en full uppdatering av vad som väntar mig i Tanzania. Hon avslöjade att pappa en gång när jag var nyfödd hade fått ett erbjudande om att leda ett biståndsprojekt i Kenya, men att de tackat nej eftersom de trodde det skulle vara farligt för mig och för att de var rädda att jag inte skulle lära mig svenska ordentligt. Tur att världen går framåt. Idag tror jag alla skulle fatta att det där hade varit världens chans för mig! På lördagen tog vi en biltur runt i S:t Annas skärgård och när vi kommit hem var mamma så trött att hon ville gå och lägga sig direkt. Hon är ingen ungdom längre!

2022-07-03

Insåg i dag att jag fortsatt skriva dagbok mer av slentrian och gammal vana än av någon riktig anledning. Temat för dagboken är ju helt avslutat. Jag har ingen kontakt med någon i Mars-projektet längre och håller inte ens koll på vad som händer där nere. Nämner de Mars på nyheterna stänger jag av. Det äventyr som jag nu ska ge mig in på är något helt nytt och hör inte ihop med den här dagboken. Det vore säkert en bra idé att dokumentera det, men på ett annat sätt än det här. Vi får se om jag skriver något mer. Om inte, tack för de här åren, gamle vän.

2022-08-15

Idag kom tidernas mest oväntade och skruvade telefonsamtal. Jag hade just fått tillbaka mitt pass med visum till Tanzania och skulle ringa och bekräfta flyget till Dar-Es-Salaam, när det ringde från ett okänt utlandsnummer. Kvinnan i luren sade sig ringa från Bratislava och berättade att en medlem i team ett drabbats av ett ovanligt hjärtfel, som tvingade honom att stanna kvar på Jorden. Kunde jag tänka mig att ta den lediga platsen? De påstod att de noga hade analyserat alla alternativ och att jag var den som hade bäst mentala förutsättningar att passa in i det aktuella teamet. Om jag tackade ja skulle uppskjutningen kunna genomföras som planerat om en månad, i annat fall skulle det ta så lång tid att utarbeta en reservplan att de skulle gå miste om den nuvarande gynnsamma Mars-positionen och behöva vänta två år till nästa tillfälle.

Jag avfärdade det hela som ett osmakligt skämt och lade på luren. Samma kvinna ringde upp igen från ett synligt slovakiskt nummer som såg bekant ut och bedyrade att hon arbetar i Mars-projektet och att allt hon sagt var sant. Hon bad om ursäkt för att det var hon som nyanställd som fått göra det här telefonsamtalet eftersom alla andra var upptagna med att på olika sätt hantera den, som hon uttryckte det, uppkomna situationen. Hon läste också upp en del information från min akt som ytterst få människor utanför projektet känner till och gav mig det privata numret till Daniela, personalchefen, som jag skulle kunna ringa senare på kvällen. Numret stämde. Jag bad att få fundera på saken. Hon bönföll mig att tänka snabbt och strök under att hela projektet hänger på mig. Kunde jag tänka mig att lämna besked redan samma dag? Jag lovade att försöka, lade på och sjönk ner på sängen för att försöka få världen att sluta snurra.

Jag kan ha legat där i en halvtimme eller fem timmar, utan att få tankarna att klarna. När jag till slut klev upp var jag utsvulten och gick ner till indiern på hörnet och tryckte i mig en Chicken Biryani med Naan-bröd och Mango Lassi. Det funkar alltid bra när man behöver sätta igång kroppen och tankarna! Väl uppe i lägenheten igen försökte jag ta reda på mer fakta. Det var inte alls lika lätt längre att ta sig in i projektets databaser eller också har jag lagt av mig. På projektets officiella hemsida finns fortfarande den stylade bilden med fyra leende bosättare, samma fyra som vann omröstningen för ett år sedan. Jag prövade att ringa Luisa, men numret funkade inte. Jag hade inga andra bosättar-nummer i min telefon, i alla fall inga jag ville ringa, men hittade ett mobilnummer till Mustafa i en lista som vi fått i början av utbildningen. Han hade också sagt att han skulle försöka stanna kvar och jobba för projektet i Bratislava. Efter flera försök svarade han på en raspig linje från Etiopien, där han var hemma på semester. Det blev ett kort samtal, men han bekräftade att Simon Joseph, mormonen, plötsligt och väldigt oväntat hade lämnat projektet och flyttat hem till Utah. Ledningens version var hjärtfel, men ingen annan hade fått träffa honom och det gick inte att kontakta honom på något sätt. Mustafa berättade att många tvivlade på hjärtfelet - något sådant borde ha upptäckts för länge sedan vid någon av alla kontroller - men ledningen hade lagt locket på så effektivt att ingen såg någon poäng med att rota vidare i det. Jag frågade om han själv ville ta den lediga platsen, men han verkade inte förstå frågan och sedan bröts samtalet.

2022-08-16

Det blev en sömnlös natt. Jag hade fått tillbaka den chans jag så länge hade tagit för given, men som rycktes ifrån mig så nesligt förra året. Det var en chans som många skulle offra sin högra arm för. Ändå tvekade jag. Varför? Mitt liv har varit värdelöst nästan hela det senaste året. Ingen på Jorden skulle sakna mig på allvar. Tanzania skulle klara sig bra utan mig och resten av världen också. Bara i Mars-projektet skulle jag fylla en avgörande funktion. Det lät visserligen som en överdrift att jag verkligen var den ende som skulle klara att gå in i team ett, men det är sant att jag alltid legat i topp under alla stress-tester och samarbetsövningar och att jag redan klarat att byta från ett bra team till ett minst lika bra utan några som helst problem. Det fanns alltså en chans att det skulle bli problem om jag tackade nej och hur som helst skulle jag inte få reda på hur det verkligen låg till, innan jag var tvungen att lämna besked. Skulle jag tacka nej skulle jag garanterat inte få veta något alls och jag skulle absolut inte bli tillfrågad igen.

Jag tror att jag tvekade eftersom jag mödosamt och plågsamt har börjat vänja mig vid tanken på att faktiskt leva ett normaltråkigt liv på Jorden under resten av ett normallångt liv. Jag har vant mig så mycket att den tanken inte skrämmer mig längre. Jag har börjat få ordning på mitt liv igen och har återigen planer och mål. Nu kom de djävlarerna och ville rycka allt det där ifrån mig, med ett hånfullt "trodde du verkligen det skulle vara så lätt?". Givetvis visste de hur svårt det skulle vara att tacka nej, särskilt med minimal betänketid. Jag skulle få leva resten av mitt liv med känslan av att ha gått miste om mitt livs möjlighet. Jag skulle aldrig kunna ångra mig och alltid få leva med undran om hur det skulle ha varit. Vad jag än skulle företa mig i livet, skulle det överskuggas av det som jag hade valt bort. Jag var fångad i ett hörn med bara dåliga utvägar.

Klockan sex på morgonen ringde jag Daniela och tackade ja. Hon bad mig ta ett flyg från Arlanda kl 16 samma dag. Hon skulle se till att det fanns en businessklass-biljett åt mig i One Worlds biljettkontor och att en limousine kom och hämtade mig vid min bostad kl 12. Jag försökte köpa mig mer tid, men hon menade att det var av yttersta vikt att jag kom in i teamet så snabbt som möjligt. Jag skulle få möjlighet att komma tillbaka och avrunda mitt liv i Sverige senare.

Efter det somnade jag och vaknade först när limousine-chauffören ringde på dörren. På vägen till Arlanda kom jag äntligen på att det vore klädsamt att ringa Emilia. Visserligen har vårt förhållande de senaste veckorna inte varit så intensivt som det var i juli och någon Tanzania-resa är inte längre planerad för henne, vilket givetvis underlättade mitt beslut, men hon har ändå varit en så viktig person i mitt liv den här sommaren att jag skulle ha kunnat diskutera mitt beslut med henne. Om jag hade velat diskutera med någon alls vill säga, men nu kändes det hela enbart som mitt eget, personliga beslut. Samtalet till henne måste ha varit ett av världens enklaste, snabbaste och mest odramatiska avslut av ett förhållande. "Hej, det är William. Jag fick en ny möjlighet att åka till Mars och jag tackade ja." "Jag förstår dig. Det var för bra för att vara sant. Du, jag måste rusa till jobbet. Vi hörs, lycka till."

2022-08-17

Återseendet med huvudkontoret blev en chock. Anläggningen har återigen minskats i storlek och personalstyrkan är uppskattningsvis hälften mot vad den var förra våren. Än värre är att stämningen är spänd, på gränsen till dystert. "Inte många log", som Nationalteatern skulle ha sagt. Jag tolkar det som att alla är på helspänn inför den förestående uppskjutningen - det är mycket som ska klaffa - men jag har svårt att släppa funderingarna kring vad som har hänt under tiden jag varit borta. De enda som verkar glada, avslappnade och förväntansfulla är de andra i teamet: Kwa-Lin, Sanjay och den evigt leende Sergio. Vi åt frukost ihop (flyget var givetvis försenat, så jag åkte direkt till hotellet igår och somnade på fem sekunder) och vi klickade som om vi hade varit bästa vänner hela livet. All heder åt urvalsprocessen som lyckas vaska fram sådana toppenmänniskor från flera hundra tusen sökande. Det känns som att jag har valt rätt som kom tillbaka, trots allt.

Ledningen hade kallat till presskonferens för att visa upp det nygamla teamet, men inte många dök upp, inte ens via videolänk. Efter nio år av oförtröttligt PR-arbete är intresset för vår resa uppenbarligen inte på topp längre. Tur att vår uppskjutning uppenbarligen redan är finansierad. Den behövs onekligen för att sätta fart på intresset igen, för att bekosta de kommande resorna. Det förundrar mig särskilt att ingen enda skandinavisk nätis eller blogg verkar ha snappat upp nyheten om att en svensk trots allt ska få plats på den första Mars-resan, men uppenbarligen är vi inte topp-plats-stoff längre.

2022-08-18

Intensiv dag med genomgångar av alla detaljer i uppskjutningen och resan. Det mesta känns bekant, men det är viktigt att kunna allt perfekt, så det var en nyttig genomgång. Resten av gänget var ute på en kortare rymdtur i slutet av förra året för att bland annat öva rymdpromenader och att sätta ihop stora moduler i tyngdlöshet. De verkar förutsätta att jag följde deras resa i detalj via TV och internet och jag teg och höll god min för att inte avslöja hur stenhårt jag har undvikit allt som har med Mars att göra under det senaste året. Eftersom jag inte varit med och övat på slutet, får jag lättare uppgifter och några rymdpromenader blir antagligen inte aktuella för min del. Helt okej, det är Mars som lockar och det gör mig absolut inget att andra får ta mer ansvar än jag. I alla fall inte att de här tre gör det.

2022-08-19

Stämningen bland personalen är fortfarande tryckt, men det positiva jämfört med för ett eller två år sedan, är att det nu finns ett annat lugn och fokus för oss bosättare. Vi förväntas visserligen uppdatera våra bloggar dagligen, men det är inga sponsorträffar, inga TV-shower, inga resor och PR-avdelningen sköter det mesta som behöver skötas av vår korrespondens med fans och våra Twitter-inlägg. Vi förväntas äta, sova och träna bra för att vara i form inför resan och i övrigt ägna oss åt att repetera allt vi behöver kunna när vi ger oss iväg. Jag har en del att ta igen på alla de punkterna - mer än vad ledningen kanske insåg, men nu är det för sent för dem att ångra sig - men jag kommer att vara tillräckligt väl förberedd när den stora dagen kommer.

2022-08-20

Jag har försökt luska både i varför Simon Joseph försvann så plötsligt och varför de valde just mig att ersätta honom. Det är locket på rakt igenom, både från ledning och bosättare. Nu blickar vi framåt, är budskapet. Det hindrar mig inte att grubbla över varför jag är här. Team ett utsågs genom en världsomspännande omröstning och jag tillhörde ett av de team som fick allra minst röster. Det borde rimligen finnas ett 20-tal enskilda bosättare som fick fler röster än jag fick. Jag är inte biolog eller amerikan, så jag ersätter inte Simon Joseph på någon vital punkt. Team två har också varit i träning under hela det gångna året, inklusive en egen uppskjutning med rymdpromenader, och det mest naturliga hade väl varit att antingen plocka upp någon från det teamet eller att helt sonika byta plats på teamen. Faktum är att jag verkar ha varit en av väldigt få som inte har haft någon som helst kontakt med projektet sedan resultatet av omröstningen kom. Många av våra gamla kamrater har valt att arbeta för projektet utan extra betalning, på plats eller från sina respektive hemländer, och andra har kommit och hälsat på under året. En iskall tanke kryper in i mig: behövde de någon som kommer "utifrån", någon som inte vet något alls om vad som hänt det senaste året? Varför i så fall? Vad har egentligen hänt? Eller är det så enkelt som att alla de andra redan har tackat nej, eftersom de vant sig vid tanken på att leva och dö på Jorden? En annan hypotes: Simon Joseph är övertygad mormon och jag är minst lika övertygad ateist, något jag aldrig har försökt dölja. Tänk om det inte var ett hjärtfel, utan religiösa grubblerier? Tänk om team ett fastnade i existentiella diskussioner som inte gick att lösa upp? Sanjay vet jag lämnade sin barndoms tro när han lämnade sitt födelseland, det har vi pratat om, även om han uppmärksammar hinduiska högtider och traditioner när han är hemma i Indien. Kwa-Lin förmodar jag följer partilinjen i sitt land och dessutom har hon som forskare i utlandet inte mycket tid att hitta och utöva någon religion. Sergio bär visserligen ett stort kors runt halsen, som många latinamerikaner, men det verkar mer vara av prydnadsskäl än religiös övertygelse. Jag har i alla fall aldrig sett honom be eller hört att han besökt en kyrka. Tänk om jag var den livsåskådningskomponent som saknades för att få ihop ett harmoniskt team?

2022-08-25

Mustafa är tillbaka från sin semester, vilket alla verkar vara glada för, jag också. Han är en sån där obändig naturbegåvning när det gäller att få alla människor att må bra. Han lyckades inte lyfta bort hela dysterheten från administrationen och ledningen, men bättre blev det. Mustafa har ingen central roll i organisationen, vilket gör att han har tid att gå runt och prata med folk och muntra upp dem. Egentligen hade han inte behövt vara här, men han ville på inga villkor missa uppskjutningen, även om han får se den härifrån Bratislava och inte på plats. Tyvärr har även han anammat ledningens locket-på-ansats, så någon mer information av betydelse får jag inte från honom. Om det nu finns någon mer information. Mustafa bedyrar att han berättat allt han vet för mig.

2022-09-02

Äntligen på väg till Sverige för sista gången. Det satt hårt åt. Ledningen ville ha mig på plats hela tiden till avfärd och erbjöd sig att skicka någon annan att tömma och sälja min lägenhet. Undrar om de är rädda för att jag ska hoppa av i sista stund? När jag påminde om att de faktiskt lovat att jag skulle få en sista hemresa, bokade de flyg fram och tillbaka över dagen till och från Stockholm, vilket hade gett mig sisådär en halvtimme i Linköping. Det slutgiltiga trumfkortet blev en vit lögn om att jag hade lovat både mamma och mormor ett sista besök och jag lyckades övertyga dem om att det bara lät sig göras om jag fick åka tåg. Att jag behövde lite tid för mig själv också, behöll jag för mig själv. Alltså skriver jag det här på natt-tåget från Prag till Köpenhamn, samma natt-tåg som mamma och jag åkte när jag var 17 och skulle se Europa. Samma och samma förresten, efter några års uppehåll har linjen återkommit med nya, eleganta vagnar och mycket bekvämare kupéer. Det finns hopp för järnvägarna ändå! Jag hade hoppats få uppleva tunneln under Fehmarn Bält, som skulle ha kortat resan med säkerligen tre timmar, men att bygga nya järnvägar i Europa på 2000-talet utan några års försening, är tydligen inte möjligt!

Jag älskar tåg-stationer och hatar flygplatser. Så har det alltid varit, men det har blivit värre efter allt resande i Mars-projektets tjänst. Flygplatser är sterila, tillrättalagda, ja rentav könlösa anläggningar, där bara en viss sorts människor har tillträde. Jag känner mig alltid beklämd där och undrar när de ska komma och köra ut mig. Tåg-stationer är sällan lika snygga och behagliga, men de är levande och öppna. Jag hade hoppats att de skulle ge mig ett tågluffarkort så att jag hade kunnat stanna till på vägen och återse mina favoritstationer en sista gång, men så långt tänker inte vår resebyrå och det fanns inte utrymme att förhandla mer.

Flygresan i sig är inte bättre: ren förvaring och inget utrymme för några överraskningar eller improvisationer. Visserligen går det snabbt, men det är inte njutbart. På tåget kan man landa i sig själv, gå runt en sväng, sitta och meditera och framför allt är man helt oberoende av alla andra passagerare. Och här är jag på väg att göra en åtta månader lång resa där varenda manöver är minutiöst planerad, inte en pryl överflödigt och improvisationer strikt förbjudna. Dessutom med ständig närkontakt till tre andra personer. Är det inte ironiskt att just det ska bli den sista resa jag någonsin gör?

2022-09-03

Mamma var i upplösningstillstånd. Det hjälper tydligen inte att hon är den enda som jag verkligen har hållit informerad om vart jag ska åka och när. Jag ringde henne till och med från limon till Arlanda för två veckor sedan. Då var hon lugn och samlad, nu brast alla fördämningar så fort hon fick se mig. "Jag har redan förlorat min enda stora kärlek, ska jag nu förlora min enda son också? Jag tillåter det inte! Du får inte åka! Hör du mig: du stannar här hos mig!" ömsom skrek och grät hon. Det värsta var inte att hon skrek och var ledsen, det var skönt att hon äntligen reagerade på allvar. Det värsta var att det inte fanns något jag kunde säga för att trösta henne, det fanns inga som helst förmildrande omständigheter. Om jag hade emigrerat till Australien - även om det hade varit för hundra år sedan - hade jag kunnat lova att någon gång komma hem igen eller att jag skulle skicka pengar så hon kunde komma till mig. Nu var allt så definitivt. Ja, jag åker. Nej, jag kommer aldrig någonsin tillbaka. Nej, du kan inte komma och hälsa på. Vi kommer inte ens någonsin mer att kunna ha ett normalt samtal med varandra, inte ens på en knastrig telefonledning. Såvida vi inte kallar det samtal att vi får vänta 40 minuter på den andres svar. Och ja just det, jag höll på och glömma. Det är hyfsat stor sannolikhet att jag dör i en explosion eller något annat skojigt innan jag har kommit fram. Hur framför man ett sådant budskap? Hur klarar man ens att övertyga sig själv om att man gör rätt? Jag teg.

Efter ett par timmar skylldes jag på att jag skulle träffa några kompisar, vilket var bara delvis sant; det var ytterligare tre timmar kvar tills jag skulle träffa Danne och de andra för sista gången. Jag gick och satte mig på det som en gång för länge sedan varit mitt favoritcafé, nu ett plastigt amerikanskt kaffehak, och försökte få någon slags ordning på mina tankar. För min egen skull hade jag bestämt mig för att åka, men mamma hade jag inte riktigt tagit in i ekvationen ännu. Var jag beredd att ge upp allt och bli tidernas största looser för hennes skull? Ett tag kändes det verkligen så. Vad spelar det för roll att du gör det häftigaste någon människa någonsin har gjort, om du samtidigt förstör en annan människas liv?

Tankarna på avhopp var på väg att slå rot när jag plötsligt slogs av det uppenbara: ingenting riktigt stort uppnås utan man offerar något på vägen. Ju större prestation, desto större offer! Upptäcktsresande, idrottsmän, politiker, vetenskapsmän, entreprenörer och artister har gjort samma kalkyl oräkneliga gånger sedan tidernas begynnelse. Jag hade kunnat sitta och hålla mamma i handen hela mitt liv, men då hade jag inte uppnått något över huvud taget. Ingen utbildning, inget företag, inga kompisar, noll och intet. Det jag var på väg att göra nu var så otroligt mycket större och inte bara för mig utan för hela mänskligheten. Hade jag verkligen trott att det skulle passera smärtfritt och obemärkt förbi? Och vem var jag att klaga? Kwa-Lin överger en lovande forskarkarriär, som mycket väl hade kunnat leda till Nobelpris. Sanjay lämnar fru och tre barn. Och Sergio, ja, jag undrar om jag någonsin träffat någon som har så många vänner och släktingar på så många olika platser runt om i världen. Det här är en prövning som jag och mamma bara måste klara av. Men lätt blir det förstås inte.

Jag hade egentligen tänkt hinna röja ur min lägenhet innan jag träffade de tre musketörerna, men jag satt försjunken så länge i mina grubblerier att jag kom för sent. Jag hade ringt Danne två dagar tidigare och föreslagit en fika och han hade direkt tagit på sig att kalla ihop det gamla gänget en sista gång. Han sa att han tyckte det var så häftigt att jag trots allt skulle åka till Mars och att de gärna skulle fixa en helkväll åt mig. Jag försökte förklara att jag bestämt mig för att sluta dricka innan jag blir tvungen att göra det under min resa, men det lyssnade han förstås inte på.

Leffe hade slitit sig från sin familj, Danne hade kommit från Motala och Johan från Västervik, men så värst mycket feststämning blev det inte eftersom alla körde bil och var tvungna att åka hem samma kväll. Jag tog en öl för syns skull, men det smakade inte som det gjorde en gång i tiden. De frågade en del om min resa, men det blev rätt snabbt pinsamt uppenbart hur lite de förstod och hur lite de verkligen brydde sig, så samtalet gled rätt snabbt över på hur mycket det var att göra på deras jobb, vilka fina hus de hade köpt eller byggt, vilka bilar de skulle köpa nästa år och hur bra det gick för deras barn på dagis och på fotbollen. Vid tio skylldes jag på huvudvärk och alla verkade nöjda med att bryta upp.

2022-09-04

Ännu en tågresa, denna gång på den nya snabbtågslinjen mellan Linköping och Halmstad. Skönt att äntligen slippa byta i Nässjö och åka mjölktag via Hok, Silverdalen och allt vad småorterna heter. Mamma var betydligt lugnare på morgonen, det var som att hon behövde gårdagens utbrott för att kunna gå vidare. Hon sa att hon kommer att sakna mig enormt, men att hon samtidigt är så otroligt stolt över mig och vill att jag ska nå hela vägen fram med min dröm, eftersom hon vet hur mycket den betyder för mig. Det är inte lätt att lämna henne, men jag tror det är lättare att lämna en mamma som jag älskar och respekterar än vad det skulle ha varit om vi fortfarande hade haft en knepig och olöst negativ relation.

Att lämna lägenheten var betydligt svårare än jag hade kunnat föreställa mig. Jag tänkte på Amerikafararna på 1800-talet, men det går inte riktigt att jämföra eftersom de knappt ägde något. Om något hade hänt så att de hade behövt vända tillbaka, hade de behövt starta om med samma två tomma händer som tvingade dem att emigrera. Jag har en lägenhet full med minnen, datorer och annat värdefullt. Om jag visste att jag garanterat, 100 procent, aldrig skulle sätta min fot där igen, då skulle jag kanske kunna hiva ut allt genom fönstret, men så länge det finns minsta gnutta tvivel är det svårt. Uppskjutningen kan bli försenad på grund av dåligt väder, solstormar eller tekniska problem så länge att vi måste vänta två år på nästa gynnsamma position. Ska jag då behöva bo på hotell i två år, med vetskap om att en massa roliga saker ligger på soptippen? Tänk om de ändrar sig och kickar mig. Hur kul är det då att börja om från noll i sin egen hemstad? När jag väl är uppe i rymden utan återvändo, då kan det kvitta, men att med öppna ögon göra sig av med sitt liv som om man redan vore död, det bär emot.

Det slutade med en kompromiss. Allt det där som jag borde ha slängt för länge sedan och som jag ändå inte skulle vilja ha kvar under några omständigheter, det for raka vägen ner i soprummet. Datorerna och allt annat av minsta värde ställde jag i arbetsrummet tillsammans med kontaktuppgifter till Tanzania-hjälpen och instruktioner om att radera alla hårddiskar innan något skickas vidare. Allt annat fick stå kvar som det gjorde. Mamma lovade att ta hand om det efter att jag kommit halvvägs till Mars, utan att sedan berätta för mig vad hon gjort med grejorna, liksom att sälja lägenheten och behålla pengarna (just den punkten var den enda som var svår att få henne att lova).

Problemet med dagböckerna krävde också den lösning som jag skjutit upp så länge. Jag övervägde att lämna dem på skrivbordet med instruktionen att publicera dem när jag nått Mars, eller bränna dem om jag aldrig nådde dit, men jag hade svårt att förlika mig med att förlora kontrollen över dessa dyrgripar som jag vakat över så länge. Min blick föll på det anskrämliga Storsjöödjuret som mina kompisar snickrat ihop åt mig inför min första födelsedag i Östersund. Jag hade inte haft hjärta att slänga det, vilket jag var innerligt tacksam för nu. Jag undersökte den närmare och precis som jag mindes, var basen förstärkt av en plywoodskiva, för att skrället alls skulle kunna stå upp. Jag sprättade upp tyget, lade in dagböckerna, fäste en bit pappkartong ovanpå dem och sydde igen odjuret. Det var inget mästertligt handarbete från början, så mina försök till syslöjd skulle inte sticka ut.

Storsjöödjuret skulle precis få plats i väskan med privata saker som vi fick ha med ombord och jag skulle lätt kunna definiera den som "ovärderlig kulturell artefakt från Jordan", särskilt som det var det enda jag ville ta med mig. Minnen tar ju som bekant ingen plats, men är tusen gånger mäktigare än vilken pryl som helst. Den pågående dagboken skriver jag på lösblad som jag skulle kunna gömma inne i min dator och tomma skrivblock finns med som standardutrustning i rymdskeppet.

Sist av allt besökte vi banken, som hjälpte oss att ge mamma en generell fullmakt för att sköta precis allt i mitt namn, så fort jag lämnat Jordan. Det tog ett tag för dem att hitta rätt paragrafer och formulär som skulle passa för en situation där jag varken var död eller dement, men ändå något åt det hållet. En fika hann vi med på stationen och en jättekram innan mitt tag gick.

2022-09-05

Mormor var kolugn. Hon sa att hon vetat hela tiden att jag faktiskt skulle komma till Mars och att jag skulle komma tillbaka till henne en sista gång innan min stora resa. Hon var kristallklar i huvudet och berättade spännande historier från när mamma var liten och när hon och morfar träffades. Hon hade lagat de där köttbullarna i gräddsås som bara hon vet hur man gör och efteråt drack vi kaffe och åt hembakta vaniljbullar på hennes balkong. Jag sov i hennes utdragssoffa och det var länge sedan jag sovit så gott. På morgonen serverade hon mannagrynsgröt med hemlagad vildhallonsylt och innan jag gick till tåget kysste hon mig på båda kinderna och önskade mig lycka till.

2022-09-06

Natt-tåget var försenat en halvtimme och just när jag sprang för att hinna med min förbindelse till Bratislava, ringde mamma. Mormor hade somnat in stilla och fridfullt i sin säng i natt. Det var som om hon bara hade väntat på att få se mig en sista gång och sedan var hennes liv komplett. Jag hörde att mamma var ledsen, men hon sa att hon var glad för att jag hunnit dit och för att mormor inte behövde lida. Hon bedyrade om och om igen att jag inte skulle försöka få ledigt för att komma hem till begravningen. Hon skulle ordna en liten, anspråkslös ceremoni för de få av mormors vänner som fortfarande är i livet och hon visste att jag skulle vara där i anden. Jag gick till biljettkontoret och bad dem skriva ett intyg på att mitt tåg varit tio timmar försenat och boka om mig på sista förbindelsen till Bratislava den kvällen. Jag vet inte om det var min ärliga uppsyn som gjorde att det gick vägen eller om tjejen i kassan känt igen mig som bosättare eller kanske popstjärna, men jag fick den dag på egen hand i Prag som jag så väl behövde.

2022-09-07

Tillbaka i Bratislava, som om inget hade hänt. Nu märks det verkligen att allt som kan förberedas också är förberett till löjets gräns. Över helgen, när jag var borta, fick även de andra i teamet långledigt och de hade åkt på en turisttur till Budapest, men i går var de igång igen och tränade samma gamla katastrofsituationer för femtielfte gången. Alla vet att det är de situationer som ingen hade kunnat tänka sig som är de svåraste att bemästra, men samtidigt är det omöjligt att träna på dem eftersom inte ens den smartaste tekniker eller mest kreativa beteendevetare kan föreställa sig att något sådant skulle kunna hända. Vi kanske skulle behöva kalla in en författare, någon i fantasy- eller deckar-genren kanske? Om nu det skulle hjälpa.

2022-09-08

Nu börjar även teamet känna av spänningen i huset eller om det bara är så att vi börjar inse allvaret i det som är på väg att hända. Om två veckor bär det iväg ut i rymden och på tisdag ska vi flyga till Hongkong för vidare transport till uppskjutningsområdet. Kwa-Lin är väldigt glad och stolt över att det är just från hennes hemland som vi ska skjutas ut i rymden och hon kommer förstås att ha extra mycket att göra där med TV-intervjuer och med att träffa kollegor och kanske sponsorer. För mig kvittar det lika, Guyana eller Indien hade också funkat, jag pratar inte språket där heller. Uppenbarligen var det en kostnadsfråga i slutändan. Den kinesiska regeringen lär ha bjudit på hela kalaset, inklusive bränslet för uppskjutningen.

2022-09-09

Tydligen har även ledningen insett att vi snart klättrar på väggarna och att det inte finns mer att göra här. Imorgon åker hela gänget - och då menar jag verkligen hela gänget, ner till minsta städare och kock - till Berlin för att bara ha skoj över helgen. Vi ska bo i det stora tropiska badlandskapet söder om stan och för den som vill åka in till stan finns limousiner till hands hela tiden. Blir ett bra tillfälle att äntligen åka upp i TV-tornet på Alexanderplatz, i stort sett det enda jag inte redan har gjort i Berlin.

2022-09-10

Vaknade med huvudvärk, ont i halsen och snorig näsa. Hur kan man åka på en förkylning mitt i världens värmebölja i mellan-Europa i september? Efter att ha konsulterat vår läkare bestämdes att jag inte skulle följa med till Berlin. Lika bra det, jag kommer snart att flyga så oerhört mycket högre än TV-tornet vid Alexanderplatz. Jag fick någon form av dundermedicin och bäddade ner mig med en trave gamla DVD-filmer.

2022-09-11

Dundermedicinen var verkligen något extra. När jag vaknade i morse var förkylningen bortblåst. Eftersom stället är helt tomt på folk, bestämde jag mig för att ta en riktig långpromenad, ner till Bratislavas centrum ungefär 12 kilometer bort. Det slog mig att jag aldrig varit där på riktigt under alla de år jag arbetat i Mars-projektet. Flygplatsen och den nya snabbtågstationen ligger lite utanför stan åt det håll som vår anläggning ligger och de gånger vi har varit inne i stan för att äta, har det varit mörkt och vi har åkt taxi. Lite grand får jag väl också erkänna att jag har hållit mig ifrån staden efter allt jag fått höra om hur tråkig och skitig den är. Döm om min förvåning när jag plötsligt vandrar genom Babylons hängande trädgårdar. Om den här staden någonsin har varit skitig så har de anlitat världens bästa städfirma för att fixa till den. På vägen in fick jag perfekt italiensk espresso vid en fontän i en park och inne i centrum åt jag en magnifik lunch med knödel, fläsklägg och surkål nere vid floden, medan en stråkkvartett spelade på torget bredvid. Det var en härligt solig dag, folk log och fåglarna sjöng. Lyckliga människor som får bo i en så här fin stad!

2022-09-12

Alla är tillbaka från Berlin, upprymda, men definitivt inte utvilade. Då kommer dråpslaget. Hela världen har uppenbarligen inte lika fint väder som vi har. Genom södra Kina drar en av århundradets värsta tyfoner, som ödelägger allt i sin väg. Det är förstas ingen överraskning att det är tyfonsäsong just nu, men alla prognoser har pekat på att de värsta ovädren redan skulle ha dragit förbi och att säsongen närmar sig sitt slut. Tydligt är meteorologer fortfarande inga orakel! Hade inte raketerna redan fraktats dit och monterats ihop hade vi kanske kunnat ändra uppskjutningsplats, men nu får vi lugnt vänta. Vi har marginal till början av oktober, sedan stängs fönstret för den här gången. Nervöst är bara förnamnet!

2022-09-13

Den goda stämningen från Berlin och från min dag i centrum är som bortblåsta. Inte ens Mustafa kan få fart på oss nu.

2022-09-14

Vaknade med tidernas värsta ångest. Jag vill ju inte det här, har aldrig velat det. Jag vet inte vad det är för mörka krafter i mig som har fått mig att fortsätta så här långt. Jag hade chansen att säga nej. Vilken idiot jag var som inte tog den. Jag gillar ju det här klotet. Jag tycker om fjärrilar, öl, sandstränder, snö, ängar med vildblommor, dopp i grytan, semlor. Jag älskar att andas frisk luft utan att fundera på var den kommer ifrån. Jag älskar att ta ett varmt bad en söndag eftermiddag, utan att tänka på att vattnet ska räcka till tre andra personer. Jag vill inte ta på mig en rymddräkt så fort jag ska ut och gå en sväng. Jag vill bli gammal och dö här nere på Jorden. Men avgörandet ligger inte i mina händer längre. Hoppas jag av nu blir jag för evigt "fegisen som inte ville åka till Mars." Stannar jag kvar blir jag hjälten, förste mannen på Mars, killen som alla hade velat vara, mannen som alla kommer att komma ihåg i tusen år. Du kan inte välja bort det, oavsett hur mycket du hatar det och oavsett hur fel det är. Det är detta som är Ödet med stort Ö. Punkt och Amen!

2022-09-15

Stormen härjar fortfarande i Kina och inne i mig. Om inte alla andra också vore upp och ner skulle de kanske bry sig om hur jag mår.

2022-09-16

Meteorologerna lovar lugnt väder i Kina från och med söndag och två veckor framåt. Jag har aldrig förstått hur de kan spå väder så långt fram i tiden, men nu är jag glad för att de gör det eftersom jag vill i väg. När jag ändå inte kan stanna på Jorden, vill jag i alla fall iväg från Bratislava. Allt är packat, allt är övat, allt är klart, låt oss åka!

2022-09-17

I morgon blir avfärden till Hongkong. Alla är lättade och glada, Idag tog vi farväl av all servicepersonal som inte får följa med till Kina. De hade bakat en gigantisk tårta i form av ett rymdskepp. I ändarna var något som liknade tomtebloss fästa och med hjälp av snören till krokar i taket, lyfte raketerna med ett härligt sprakande. Det blev förstas kraschlandning under skratt och vilda applåder, men tårtan smakade i alla fall gott! Dåligt genrep, bra premiär, får vi hoppas.

2022-09-20

På plats vid raketbasen i södra Kina. Kwa-Lin försvann på PR-uppdrag så fort vi landade, resten av oss har inspekterat raketerna och all annan utrustning. Tyfonen, som ställt till med sådan oreda i resten av området och gjort tusentals människor hemlösa, har knappt påverkat våra saker. Självkärligt ska en rymdraket klara mycket värre vindhastigheter än de som jordiska oväder kan åstadkomma, men det var ändå tur att kineserna inte hade hunnit resa raketerna och montera upp våra startställningar. Ett fallande eller flygande föremål i tyfon-hastighet som träffat raketerna på fel ställe, hade kunnat leda till veckolånga reparationer.

2022-09-22

Lugna dagar på raketbasen medan kineserna sätter upp raketerna och gör dem klar för start. För syns skull är två av våra tekniker med och övervakar arbetet och vi bosättare promenerar förbi ibland och säger "well done", men jag tror faktiskt de skulle klara sig bättre utan oss. Det märks att de har gjort det här många gånger förut och ändå arbetar de så sakta och metodiskt som om det vore första gången för dem också. Det är väldigt lugnande att se hur de dubbel- och trippel-kollar varenda detalj och hur de hela tiden kollar sina skrivna instruktioner. De har helt klart fått tydliga instruktioner uppifrån att här ska vi minsann visa världen att Kina kan ordna den perfekta uppskjutningen.

2022-09-23

Igår berömde jag raketingenjörerna, idag är det kockarnas tur. Jag tror aldrig i mitt liv jag har ätit så vällagad och god mat. Trots att alla femhundra på rymdbasen, inklusive journalister, vetenskapsmän och all personal, ska äta tre gånger om dagen, är det bordsservering, med mat lagad från grunden efter beställning. Inga sunkiga, varmhållna bufféer här inte. Menyerna existerar inte, du beställer precis vad du vill från nästan vilket som helst av världens stora kök. Kommer du inte på något själv, står kyparna beredda att ge förslag - på flytande engelska och flera andra språk (dock inte svenska, vilket jag är tacksam för - det hade varit väl överdrivet för en person). Medan huvudrätten lagas, ibland till och med innan du har beställt den, fylls bordet med underbara dim sum, kinesiska smårätter. Många gånger är jag mätt redan innan huvudrätten kommer in. Vi i Mars-projektet har en egen, avskild matsal, men ibland sätter vi oss i stora matsalen bara för nöjet att få se hur professionellt personalen arbetar. Skulle du sedan mot förmodan bli sugen på något utanför ordinarie måltider, står köket till förfogande dygnet runt.

2022-09-24

Första övningarna i den riktiga raketerna med rymddräkter på. Vi simulerade brand, motorkrängel, bränsleläckor och allt det andra vanliga. Det känns som att vi kan det här nu, verkligen! Ledarna börjar smygga sig in i gånget nu igen.

2022-09-25

Ledningen hade fattat att vi behövde något annat att tänka på och hade bett våra värdar ordna en utflykt. När kineserna gör något så gör de det ordentligt: de bjöd på helikoptertransport till paradisön Hainan Dao, där de trollade fram badkläder åt oss och lät oss prova på windsurfing, vattenskidor, dykning med mera. Ledningen tittade lite nervöst på allt vi skulle kunna skada oss på, men insåg det omöjliga i att försöka hindra oss. Den här dagen var Kwa-Lin med oss igen och vi hade vansinnigt roligt alla fyra. Ska man någon gång sitta instängd i åtta månader, är detta helt rätt personer att dela isoleringen med. På vägen hem i helikoptern knöt det sig i magen på mig vid tanken på att detta antagligen var sista gången jag badade i mitt liv. Jag nästan ångrade att jag hade haft så roligt - det är lättare att lämna något som man är färdig med.

2022-09-26

Vid morgonmötet idag meddelade ledningen att uppskjutningen kan bli vilken dag som helst. En grupp ingenjörer och meteorologer följer dygnet runt väderläget och lämnar löpande förslag på lämpliga tidpunkter. Varje dygn finns det några minuter som är bättre än andra för att vi lätt ska kunna nå de moduler som redan ligger i omloppsbana runt Jorden och som vi ska koppla ihop oss med. När rätt kombination ur alla aspekter infinner sig, då lyfter vi! Det gick att ta på extasen och nervositeten i rummet när vi fick den här redogörelsen.

2022-09-27

Mer övningar, inspektioner och god mat. PR-avdelningen gick igenom frågor som kommit in från allmänheten och gav förslag på blogg-inlägg vi kunde skriva innan och efter uppskjutningen. Det verkar som om intresset faktiskt börjar ta fart igen, särskilt i Asien. Det märks på att fler journalister vill ha sista-minuten-intervjuer, särskilt med Sanjay och Kwa-Lin. Jag och Sergio får ta det som blir över, vilket inte är mer än att det blir en skön avkoppling från rutinerna och nervositeten.

2022-09-28

Var ute och tog sista cappucinon på Jorden med resten av teamet. Jag har vant mig av vid vanligt kaffe, som nu är för starkt för mig, men en gång i tiden lärde jag mig dricka kaffe via riktig italiensk cappuccino och det känns rätt att avsluta den vanan som jag började den. Det verkar som om vi känner på samma sätt allihopa. Alla är lite skakiga och har lite ångest, alla ser fram emot att få göra det som ingen annan har gjort. Vi byter bort mycket, men vi byter också till oss något oerhört: att bli historiska som ingen annan före oss. När vi om ett år svarar på frågan "hur är det att röra sig på Mars", kommer ändå ingen annan än vi att förstå svaret på riktigt. Du kan aldrig till fullo känna det som en annan människa känner. Det kommer aldrig att vara mer sant än när vi kommer till Mars!

2022-09-29

Vi hade kunnat starta idag, fick vi veta i efterhand, men ledningen ville ta chansen att invänta ett ännu bättre tillfälle, när vi nu ändå har några veckor till på oss. Segt!

2022-09-30

Kwa-Lin lärde oss Mah-Jong, vilket tog en stor del av dagen. Jag spelade det några gånger under gymnasiet, men det här var en helt annan sak. Vi lärde oss förstå betydelsen av alla brickor och moment i spelet, inklusive den genomtänkta poängräkningen och hon gav sig inte innan vi gjorde allt precis rätt. När vi väl lärt oss, spelade vi åtskilliga omgångar och glömde bort lunchen. Vi fick henne att lova att ta med spelet som en av hennes ovärderliga kulturella artefakter. Kanske blir svårt att spela det i tyngdlöshet under vägen, men väl framme på Mars blir det en perfekt sysselsättning. När man ändå är fyra känns det exkluderande att satsa på schack.

2022-10-01

Pyttesmå moln på himlen gör att det inte blir någon start idag heller. Nu tycker jag de börjar bli överdrivet petiga. Inga vanliga rymdresor har stoppats av lite moln. Hoppas det inte är något annat, värre problem och vädret bara är en förevändning för att hålla oss kvar på Jorden. De säger i alla fall till oss att vara beredda på avfärd vilken dag som helst.

2022-10-02

Vaknade med ångest, diarré, och en intensiv vilja att spy. Och jag har inte druckit en droppe alkohol på tre veckor! Inget fungerar i kroppen just nu, absolut ingenting. Det ska bli uppskjutning inom fyra dagar tror de nu och precis de känslor inför avfärd som vi pratade om under utbildningen, har drabbat mig. Bara tio resor värre och allihopa på en gång. Jag får vara glad om jag tar mig ur sängen. Varför såg de inte till att vi hade fullt upp att göra de här sista dagarna så vi inte behövde umgås med våra egna tankar?

2022-10-03

Jag är tydligen inte den ende som mår konstigt och grubblar och det är fler än bosättarna som är drabbade. Imorgon blir det äntligen uppskjutning, säger de.

2022-10-04

Sista dagboksanteckningen på Jorden. Känns lugnare nu, ungefär som gamla berättar om hur det känns inför Döden. Jag har försonats med mitt öde nu. Livet som jag känner det är slut, om några timmar börjar nästa liv. Är det så här de religiösa känner det när de ska dö? De som är övertygade om att paradiset väntar på andra sidan döden, att allt inte är över när hjärtat slutar slå och hjärnan slutar tänka? Ursäkta mig, men jag har svårt att svälja att de verkligen tror på allt det där. Vad skulle i så fall hindra dem från att samla alla sina vänner och släktingar till en glädjefest och begå rituellt självmord som festens höjdpunkt. Ett stort och hjärtligt farväl och sedan en kniv i hjärtat med en rejäl skjuts, som skickar själen upp till Gud med en hisklig fart. Det som hindrar dem är förstås att de är lika skrajade för Döden som alla oss andra, kanske ännu värre. Hela sitt liv har de basunerat ut att det finns en pappa i himlen som tar hand om de trogna, men inte de otrogna, när de dör. Ju mer Döden närmar sig, ju mer inser de att de inte har minsta tillstymmelse till bevis för det de har försökt slå i alla andra. Det skrämmer dem! Tänk om det verkligen inte finns något på andra sidan Döden? Bäst att leva så länge som möjligt med det enda liv vi vet att vi har!

Min situation är på ett sätt mer avundsvärd, på ett annat sätt helt för jävlig. Jag vet att det finns ett liv efter detta jordiska liv, bara vi inte sprängs i bitar vid uppskjutningen. Ett spännande, fantastiskt liv som kommer att ge mig evig ära och berömmelse, för att inte tala om alla upplevelser som ingen annan har varit i närheten av tidigare och som bara tre personer kommer att dela med mig. Samtidigt är det helt klart att jag kommer att minnas varenda liten detalj av livet på Jorden, det liv som jag aldrig mer kommer att kunna leva. Jag kommer varje sekund att vara smärtsamt medveten om allt det som jag går miste om, allt det som jag älskar. Det kommer att vara fantastiskt och obetalbart att uppleva livet på Mars, men den dag jag tröttnar på det - och den dagen kommer, var så säker - då har jag bara minnena kvar av en värld som jag aldrig, aldrig kommer att få uppleva igen. Polynesierna och amerikafararna kunde fortfarande andas frisk luft, känna doften av blommor, bada i sjöar och hav, sticka ner handen i jorden och plocka frukter från träden. De hade framför allt ett realistiskt hopp om ett materiellt sett bättre liv när de gav sig av ut i det okända. Jag kommer att leva i en konstgjord miljö, med en smärtsam mängd minnen från en värld som är för evigt borta. Frågan är om det är himlen eller helvetet jag åker till?